

Yi Ch'ongjun

KÂHİN

İLETİŞİM

YI CH'ONGJUN • **Kâhin**

İletişim Yayınları 206 • Çağdaş Dünya Edebiyatı 35
ISBN 975-470-315-9

KAPAK ve İÇ DÜZEN Ümit Kıvanç
OFSET HAZIRLIK İletişim
KAPAK BASKISI Ayhan Matbaası
İÇ BASKI ve CİLT Şefik Matbaası

İletişim Yayınları
Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7
34400 Cağaloğlu İstanbul
Tel. 516 22 60-61-62 • Fax: 516 12 58

Yi Ch'ongjun

KÂHİN

Yeonja (Le Prophète)

FRANSIZCADAN ÇEVİREN *Sevgi Tamgüç*

1

Yeraltındaki barın müdavimlerinden Na Uhyon'un, onu öteki müşterilerden ayıran oldukça özel bir durumu vardı. Dünyanın, insanların geleceğini öngörmek gibi bir uğraşı edinmişti. Ve bunu şaşırtıcı bir isabetle yapıyordu.

- Şu kadınla kimse uzun süre beraber olamaz. Göreceksiniz: pek yakında işinden ayrılacaksın.?

Bazen, barın garson kızlarına, kendilerinin henüz akıllarına bile getirmedikleri bir şeyleri yapabileceklerini söylüyordu. Ve kehanetin tek kelimesine bile inanmak

istemeyen sözkonusu insanın, birkaç gün sonra, bir not bile bırakmadan ortadan kaybolması, sık sık görülen olaylardandı.

Uhyon, birinin gideceğini bildirdiğinde o kişi gidiyordu, bir başkasının geleceğini söylüyorsa o da gelmekte gecikmiyordu. Şu saatte şurada bir kaza olacağını iddia ederse o kaza mutlaka oluyordu; aynı durum sevindirici olaylar için de geçerliydi.

Bir gün, ortada hiç neden yokken, bir garsonla ilgili olarak kaygılandı ve bunu patrona bildirdi.

- Onu dışarı göndermemeliydiniz!

O akşam televizyonda iki ünlü şampiyonun boks maçı vardı. Patron içkinin yetmeyeceğini düşünmüştü. Yeni garson Yang servis için dolandığı sırada Bayan Hong onu bira almaya yolladı.

- Haydi Yang, bisiklete atla, iki kasa bira al gel!

- Biracı gelmedi mi?

- Geldi. Ama şimdi içki yetmezse diye düşündüm. Birayı nereden aldığımızı biliyorsun. Bisikletle gidiver hemen.

Yang durumdan hoşnut görünmüyordu.

- Bu bisiklet alınmasaymış keşke...

Tam o sırada *Anılar Kraliçesi*'nin merdivenlerinden inen Na Uhyon, Yang'ın sözlerini duymuş ve kapının önünde durmuştu. Ve sanki bir şeyler hatırlıyor gibi bu cümleyi tekrarlamıştı:

- Bu bisiklet alınmasaymış...

Gönülsüz hareketlerle bisikleti dışarı çıkaran garsona gözlerini diken Na Uhyon, duyduğu kaygıyı patrona belirtmişti.

- Bu çocuk bugün bisikletle çıkarsa başına bir iş gelecek.

Ölümcül ama henüz belli belirsiz bir önsezi kadının yüreğinde dolaştı. Barı aldığı günden beri, bu sıradan görünüşlü ufak tefek müdavimin kısa süre sonra büyük doğrulukla gerçekleşecek kehânetlerini güvensizlik yaratacak kadar tedbirsizce ortalığa savuruşuna o da defalarca şahit olmuştu.

Bunun üzerine oğlanı göndermekten vazgeçti.

- Tamam Yang, bırak kalsın.

Ama geç kalmıştı.

- Kaygılanmayın, gidiyorum. Hem ne olmuş be! Kaza olursa alt tarafı ölürüm, öyle değil mi! Ben zaten doğarken ölmüşüm.

Ve Yang bisikletine atlayıp uzaklaştı.

Patronun yapabileceği bir şey kalmamıştı. Yang'ın başına bir hal gelirse kendinin sorumlu olmayacağını söylemek isterce, Na Uhyon'a baktı. Ama kendi önsezisi benliğini kaplamış olan Na, Yang'ın gözden kaybolduğu yöne kaygıyla bakarak başını sallamakla yetindi.

Ne olursa olsun müdahale etmek için çok geçti ve patron kehanete aldırmamaya karar vermişti. (Kendi kendine, "Hey Tanrım," dedi. "Olaylar hep onun önceden bildirdiği gibi olmayacak ya! Her şeye rağmen bu adam bir peygamber değil ya!")

- Haydi, gelin, yaz başı için hava sahiden fazla sıcak.

Ve patron hiçbir şey olmamışçasına Na Uhyon'u içeri sürüklemişti. Na, tek laf et-

meden onu izledi. Sonra, akşamın henüz erken saatlerinde, güneş batmaya nazlanırken, Na, kehanetinin sonucunu bekliyormuşçasına tek başına birasını içmeye koyulmuştu.

Haber, *Arılar Kraliçesi*'ne, Na ikinci şişeyi devireceği sırada geldi.

- Ben Samsung Karakolundan Kim. Patronunu ver bana.

Telefondaki sesi hemen tanıyan kasiyer, ahizeyi hızla uzattı.

Polis memuru,

- Ah, siz misiniz Bayan Hong, dedi. Ben Samsung Karakolundan Kim'im. Hayır, karakolda değilim, servis istasyonunun karşısındaki kavşaktayım. Telefon kulübesinden arıyorum. Hemen buraya gelmeniz lâzım. Sizin garsonlardan biri, adı Yang Hamun... Evet, bisikletle bira almaya gelmişti. Otobüs çarptı.

Bu konuşma, Yang yola çıktıktan tam oniki dakika sonra geçmişti.

Gerçekten, Na'nın kehanetleri o kadar isabetliydi ki, insanlar sanki bunlar gerçekleşsin diye üzerlerine düşeni yapıyorlardı. Ve kehanetlerden, doğru çıktıkları oranda korkuyorlardı.

Kehânet açıklanır açıklanmaz adetâ kendilerine telkin yaparak onu doğru çıkarmaya zorunlu olduklarını hissetmeseler de, boyun eğmek gerektiğini düşünür gibiydiler.

Çünkü Na'nın kehanetleri profesyonel falcılarınkinden farklıydı. O da profesyoneller gibi fiyat artışları ya da maç sonuçları türünden sıradan olaylar hakkında öngörülerde bulunuyordu ama faaliyet alanı çok daha değişikti ve kuraklık, sel gibi doğal afetlere, insanların hastalıklarına, ölümlerine, birleşmelerine ya da ayrılmalarına uzanıyordu.

Gerçek gücü, olağanüstü açıklığında ve insanların kaderini, düşüncelerini, davranışlarını büyük isabetle öngörebilmesinde yatıyordu. Mutsuzlukları veya mutlulukları, birleşmeleri, ayrılıkları hiç yanılmak-

sızın haber veriyordu. Bu açıdan, bir anlamda, insan kaderinin filozofuydu.

Şehrin en iyi büyücüleriyle aralarındaki daha önemli farklılık, öngördüğü kadere karşı alabileceği herhangi bir geçerli önlemin yokluğuydu. Na, hiçbir durumda, büyücülerin ve fizyonomistlerin tılsımlarıyla çoğu kez yaptıkları gibi, çare bulmuyordu. Bu yüzden bir anlamda lânetli bir sihirbazdı.

İşte bu yüzden insanlar onun kehanetlerini sevmiyorlardı. Ama Na Uhyon yalnız ölüme ilişkin kehanetlerde bulunmuyordu. İyi ve mutlu haberler verdiği de oluyordu.

- Bayan Chung, şimdi kaç yaşındasın?.. Güzel, güzel, zamanı geldi. Böyle bir günde ben senin yerinde olsam gezmeye çıkardım. Yüzünden okuduğum kadarıyla baban yarın seni görmeye gelecek. Köyden. Seni evlendirmek niyetinde.

Ama iyi kehanetleri bile insanların hoşuna gitmiyordu. Çünkü mutluluklarını ve neşelerini ona borçlu oldukları ve bir gün yeniden ölümcül kehanetlerine boyun

eğdiklerinde vaktiyle talihin yüzlerine gülmüş olmasının bedelini ödemek zorunda kalacakları duygusuna kapılıyorlardı.

Çevresindekilerin tepkileri Na Uhyon'u ilgilendirmiyordu.

- Bayan, bugün çalışmasanız iyi olur. Çünkü birileriyle kapışacaksınız.

- Bu akşamki maç tamam. Bugün sorun yok. Bizim takım öbürgün, ikinci turda kaybedecek.

Patronun ya da garson kızların ya da tanıdık meyhane müdavimlerinin eşliğinde Na Uhyon, peygamber bilgeliğini kimi zaman oradan geçerken söylenmişçesine alaycı bir tavırla, kimi zaman da kaygılı ve ciddî bir ses tonuyla ifade ederdi. Henüz üç yıl kadar önce, *Arılar Kraliçesi*'nden bir durak ötedeki Chungsam Mahallesinde iki katlı bir ev almıştı ve o zamandan beri barın sadık müdavimlerindendi. Sık sık gelirdi. Herhangi bir işi yokmuş gibiydi.

Aslında mesleği ve özel işleri konusunda hiçbir şey bilinmiyordu.

Bir zamanlar Budist tapınağında ra-

hipımiş.

İnsanlar kaynak göstermeden bu söylentiyi yayıyorlardı. Söylentiyi doğrulayamamakla birlikte, bunda, onun kâhin zekâsına sahip oluşunun doyurucu bir açıklamasını bulabiliyorlardı. Başka zırvalar arasında, bir dönem romanlar yazdığı söylentisi de vardı. Roman yazma isteğinin, manastır yaşamını terk etme nedeni olduğu belirtiliyordu. Ama bunların hiçbiri kanıtlanmış değildi.

Na Uhyon bu söylentilere aldırmadığı için, ondan herhangi bir doğrulama-yalanlama elde edilemiyordu. Ve bütün bunlara rağmen bar müdavimleri açıkça soru sorabilecek insanlar değillerdi.

Onunla ilgili bir tek şey kesindi. Bu da zamanını nasıl geçirdiğiydi. Ayda mutlaka bir-iki kez, taş koleksiyonunu zenginleştirmek için yolculuğa çıkıyordu. İş giysileri içinde, torbası sırtında, sabahın erken saatinde yola koyuluyor ve üç-dört gün ya da bazen bir hafta sonra, yüzü güneşten yanmış, geri dönüyordu.

Onun böyle gittiğini kimse gerçekten görmediyse de -elbette bu, sabah çok erken gittiği içindi- yolculuğunun amacı konusunda şüphe yoktu. Dönüşteki halini görmek yeterdi. Birkaç gün kaybolduktan sonra hiç sektirmeden yeniden barda görünür, yorgunluğu yüzünden okunurdu. Döndüğünde sırt çantasında garip şekilli bir-iki taş bulunurdu. Sadece ağırlaşmış ve tükenmiş vücudunu sürükleyerek eli boş döndüğü de sık sık görülürdü. Boş çantayla doğrudan doğruya *Anılar Kraliçesi*'ne gelirdi böyle zamanlarda. Her zamankinden daha alçak çıkan sesi, ne kadar yorulmuş olduğunu belli ederdi.

Yolculuklarının sayısına bakılırsa, evinde taşlardan adım atacak yer kalmamış olmalıydı. Ama bunun ötesinde, *Anılar Kraliçesi*'nde hiç kimse, onun ne tür taşlar topladığını, kaç tane taşı olduğunu, onlarla ne yaptığını bilmiyordu. Na Uhyon bunlardan hemen hiç söz etmezdi, insanlar da daha fazlasını öğrenmek için onun evine gitmezlerdi. Bu durumda, onun neden sık

sık taş aradığını çok az insanın anlaması doğaldı. Na Uhyon'un yaşantısının geri-kalan bölümü belirsizlik içindeydi.

Hayatı hakkında sadece bu bilmecemsi ayrıntıları peşinden sürükleyerek, iki-üç yıldan beri aksatmadan bara geliyordu. Maddî sorunları varmış gibi görünmüyordu. Mutlaka ailesinden birileri ona bakıyordu. Yolculuğa çıktığı zamanların dışında haftanın yedi günü bardaydı ve ne harcadığına aldırmazdı.

Sadece vakit geçirmek için muhabbet olsun diye mi, belli değildi, ama Na Uhyon personelin özel hayatını bardaki hiçbir müşterinin bilmediği kadar, ayrıntılarıyla biliyordu.

- Bayan Yi, sözümü dinle. Yatağında acı çeken babanı ihmal etmemelisin. Onun acısını azaltmak için en az haftada bir ziyarete git!

- Bayan Shin, bugün senin doğumgünün değil miydi? Sana küçük bir hediyem var.

Garson kızlara karşı uygunsuz hiçbir davranışı görülmemişti; özel hikâyelerini ona

kızlar kendileri anlatıyorlardı. Na Uhyon'-un, Tanrı bilir nasıl, her olaydan haberi vardı ve insanları köşeye kıstırıyordu. Çalışanlardan işten ayrılıp memleketine dönenlere yol için harçlık veriyor, birinin kardeşine iş arandığında yardım ediyordu. İnsanların kehanetlerine ilişkin hissettiklerine hiç aldırmıyordu.

Ne olursa olsun Na Uhyon böyleydi. Kehânet onun temel uğraşıydı.

Ama bir gün geleceği haber vermeyi birden bıraktı. *Arılar Kraliçesi*'nin yeni patronu Bayan Hong geldiğinde. Hayır, daha doğrusu, Bayan Hong şu son derece garip kuralı icat ettiğinde.

2

Geride kalan ilkbaharda bir gün.

Bar kötü işletiliyordu, bu yüzden Bayan Hong yönetimi ele almış, yeni yöntemler uygulamaya başlamıştı. Orada çalışan bir yönetici gibi değil, kelimenin tam anlamıyla patron kimliğiyle. Zekiydi ve oranın nasıl yönetilmesi gerektiğine ilişkin kesin fikirleri vardı.

- Yaklaşık iki yıl üniversitede okuduğu söyleniyor. Orada bir çocuğa aşık olmuş ve onunla hemen evlenmiş. Ama hemen birkaç ay sonra çocuk boşanmak istemiş. O da onun gibi bir herife ihtiyacı olmadı-

ğını söyleyerek kabul etmiş.

Barın müşterileri ilk akşamdan, patronun geçmişine ilişkin olarak, nereden çıktığı belirsiz dedikoduları yağmur gibi yağdırmışlardı.

- Ama neden bu kadar çabuk boşandığını biliyor musunuz? E, oğlana verdiği cevap bunu gösteriyor: 'Senin gibi bir herife ihtiyacım yok' dememiş mi; herhalde "o şeye" doymuyordu, oğlan da pes etti. Hah ha... Bir kadını bile tatmin edemeyen bir tipe niye ihtiyacı olsun ki, değil mi... Sâbık kocası çok geç olmadan canını kurtarmak istedi herhalde...

Kadına atfedilen duygular, onun niçin yeniden evlenmeyi düşünmeyip barlar âleminde turlamaya başladığını açıklamaya yetiyordu.

- Bir barda birkaç aydan fazla kalmazmış. Şükür ki otuzunu geçmiş, yoksa bizim mahalleden birkaç kişiyi diri diri gömmek gerekecekti, hah hah ha...

Bayan Hong sadece bir akşam barda işlerin nasıl döndüğünü gözledi ve zekâsını,

kararlılığını ortaya koydu.

- Bu böyle gitmez!

İlk gece geçmişti. *Anılar Kraliçesi*'nin uyuklayan personelini topladı, bir çete reisinin otoriter ve saldırgan ses tonuyla kararını açıkladı.

- Burayı satın almadan önce yeterince bilgi topladım. Bu akşam da gözledikten sonra düşündüm ki, sahip olduğumuz müşteri sayısına göre işlerin bu kadar durgun gitmesi için hiçbir sebep yok. Ne barın yeri kötü ne de müşterisi az. Sadece burası doğru dürüst yönetilmiyor, o kadar.

Şu halde organizasyon değişikliği yapacaktı. O ana kadarki iş görme tarzının başarısızlık nedenlerini veya uygulayacağı yeni yöntemleri açıkça belirtmemişti. Yalnız güven ve koşulsuz itaat istemişti.

- Yeni yönetim ilkelerimi size şimdilik açıklamayacağım. Ama şunu belirtmek istiyorum: Personeli değiştirmeye kesinlikle niyetim yok. Benimle kalmak isteyen kalabilir. Sadece yeni kuralları kabullenmeye ve onlara körü körüne uymaya hazır olsun.

Siz para kazanmak için buradasınız. Sizin zararınıza bir iş yapmayacağım.

Kendi kadar şaşırtıcı olduğu anlaşılan yeni yöntemlerinin öğrenilmesi uzun zaman almadı.

Bu, barın bulunduğu yolun köşesindeki Ch'onil kırtasiyecisi Chang'ın sayesinde oldu. Bayan Hong ertesi gün öğleden sonra mağazanın önünden geçtiği sırada, Chang yüzünde canavar maskesiyle çocuklara hizmet etmekle meşgûldü. Bu kağıttan maskeyi görünce Bayan Hong'un aklına birden olağanüstü bir fikir geldi. Kıpırdamadan seyretti. Kırtasiyecide çeşit çeşit bir dizi maske asılıydı.

Sonunda Bayan Hong içeri girip, bir gün önce tanışmış olduğu Chang'a şu soruyu sordu:

- Her zaman böyle mi çalışırsınız?

- Ha, siz miydiniz?

Chang maskesini alnına kaldırdı. Öfkeli şeytan yüzünün altından Chang'ın gü-

lümsemesi belirdi.

- Tabiî. Müşterilerimin çoğu çocuk.

Bayan Hong, hâlâ düşünceli, sordu:

- Çocuklar canavarlardan korkmuyor mu?

- Korkmak mı? Aksine, bu onları çok eğlendiriyor. Bu maske onları evcilleştirmeme yarıyor.

Kadın tek kelime etmeden başıyla birkaç kez onayladı.

Kısa süre sonra, kırtasiyecideki bütün maskeler koltuğunun altında, barına dönmüştü. Aynı akşam, personele bunları takmalarını buyurdu.

- Bunlar eğlenelim diye değil. Size sözünü ettiğim yeni talimatlardan birini uygulayacaksınız.

Bayan Hong, maskelerin kullanımına ilişkin kuralları anlatmaya girişti:

- Bir: Akşam 10'dan itibaren maskeyle çalışılacak. Daha önce takmak isteyen takar, ama saat 10'u geçti mi müşteriyi maskesiz karşılamak yasak. Maske takmadan müşterilerle arkadaşlık etmek de

yasak. Gördüğünüz gibi, maskelerin burnun altına gelen kısmı kesik. Bunu takmanın herhangi bir zorluğu yok. Şu ipleri başınızın arkasında bir yerinden düğümleyeceksiniz. Her maskenin göz delikleri de var. Şöyle takılıyor...

Bayan Hong bir maske alıp takılışını gösterdi.

- İki: Maskeyi salonda takmak ya da çıkarmak yasak. Saat 10'da, müşterileri karşılamadan maskesini takmak için herkes vestiyere gidecek. Üç: Müşteri masaya yerleşince ona da bir maske vereceksiniz, yüzü açık oturup içmeyecek. Yani bardaki herkes maskeli olacak. Pek sanmam, ama müşterilerden biri maske takmayı reddederse ona içki vermezsiniz. Müşteri maskesini takarken de ona bakmayın. Maskeyi nasıl takacağını anlatmalısınız, ama maskesizken yüzüne hiç bakmamanız gerek. Müşteri maske takmayı bir kez kabul ettikten sonra, gidene kadar çıkarmamasını sağlayacaksınız. Maskesini çıkardığı zaman yine yüzüne bakmayacaksınız, söylemeye

gerek yok artık. Bu dediklerimin hoşunuza gitmemiş olması ve bir sürü soru sormak istemeniz normal. Ama, daha önce de söylediğim gibi, bu, yeni talimatlarımdan biri. Ve bana da size de bir zararı dokunmayacak. Son olarak, bu kurala bu geceden itibaren uymanızı istiyorum.

Soru sormayı da yasakladığından, Bayan Hong'un gerçek niyetini anlamak için kafasındakileri deşmek imkânsızdı.

Ne olursa olsun, yöntemi müthiş başarılı sonuç vermişti. O günden itibaren, saati onu geçer geçmez salondaki bütün kızların yüzleri maskeler ardına gizleniyordu. Doğal olarak, müşteriler başlangıçta kızların bu beklenmedik ve kaçıkça oyununu yadırgadılar. Salon canavarlar mağarasına dönmüştü, ortam ürkütücüydü. Yalnız müşteriler rahatsız olmuş gözükmüyorlardı.

Maskeler müşterilerin çeşitli sorularına doğru dürüst cevap veremiyorlardı.

- Biz de bir şey bilmiyoruz. Patron takın dedi, takıyoruz.

- Bu maskeyi takmanın bir sakıncasını görmüyorum. Yüzümü bununla gizleyince size daha rahat hizmet ettiğimi hissediyorum.

Müşterilerin, sıkılmıştan çok eğleniyormuş gibi bir havası vardı.

- Evet, anlıyorum. Açıklama aramanın anlamı yok. Bu, tam da "kafa değiştirme" denen şey işte!

- Bu Bayan Hong hakikaten müthiş! Maske takmayana içki yok, ha? Bu kadın amma acayip yahu!

Müşteriler çabuk alıştılar. Kızlar onları da maske takmaya çağırdıklarında hepsi aynı tepkiyi gösterdi:

- Neden olmasın? Bir taraf gizleniyorsa öteki taraf da öyle yapmalı. Bir maskeyle bir surat nasıl aynı masaya oturabilir?..

- Aslında kendimizi çoğu zaman rahatsız hissediyorduk. Bu dâhîce bir fikir. Şu andan itibaren biz, biz değiliz. Şeytanlar arasında içilip eğlenilecek.

Ve herkes maskesini takmıştı. Maskeler sayesinde kendilerini hem daha içten hem

daha özgür hissediyorlardı. Bu münasebetsiz yeniliğin müşteri kandırmaya yarayan bir tezgâh olmasından korkan sadece birkaç yeni müşteriydi ve itiraz etmek için patronu görmek istemişlerdi.

- Ne manası var bunun! Maskesiz içilemiyor mu? Müşterilerin de bu maskeler gibi şeytanlara mı dönmesini istiyorsunuz!

- Ama patron, özellikle yırtıcı ifadeli bir maskenin gerisinde, hiç gocunmuş görünmüyordu.

- Hayır beyefendi, korkmayın, hiçbir kötü niyetimiz yok. Bu kuralı sadece sizi biraz daha eğlendirmek amacıyla koydum.

- Kural mı, ne kuralı! Bütün müşterileri şeytana dönüştürme kuralı mı!

- O kadar kötü bir şey mi? Barımızda geçirdiğiniz kısacık süre içinde şeytan olmak hoşunuza gitmiyor mu?

- Herhalde "yüzü şeytan, bedeni insan" demek istediniz!

- Hah hah... ne diyorsunuz?

Patron boyun eğmeye niyetli görünmüyordu.

- Hanımefendi, bütünüyle farklı biri haline geldiğime inanıyorum. İçerken kendimi çok daha rahat hissediyorum. Aslını söylemek gerekirse, herkesin aynı mahallede yaşaması ve birbirini haddinden fazla tanıması problemdi tabiî. Hattâ niçin hâlâ bahşiş vermeye devam edildiği bile konuşuluyordu aramızda.

- Maskeyle yapılanlar sayılmaz. Biz yapmıyoruz ki, şeytanlar yapıyor.

Patron, müdavimlerin şakalarına yuvarlak, ama kuralın amacına atıfta bulunan cevaplar veriyordu.

- Beni anladığınız için sağolun. Eğlenceli bir kural değil mi? Önemli olan *Arılar Kraliçesi*'nde müşterinin neşelenmesi.

Hepsi o mahalleden olan müdavimler birkaç gün içinde, gece 10'dan sonra maske kuralını benimsediler. Bara erken gitmeyi istemiyorlardı. *Arılar Kraliçesi*'nin bulunduğu binada oturan eczacı Kim'in dışında, yolun öteki tarafındaki spor salonunda çalışan U, Uil Elektrikli Cihazlar Mağazası Müdürü Han ve kırtasiyeci Chang bu du-

rumdaydı. Tek istisna, kimsenin bakışlarına aldırmayan Na Uhyon'du.

Müdavimler *Anılar Kraliçesi*'ne gitmek için saat 10'u bekler olmuşlardı. Salon, her biri bir başka maskenin arkasına saklanmış müdavimlerle doluyordu. Şimdiden, içlerinden, kuralın bir saat erken uygulanmaya başlanmasını diledikleri kesindi.

Zaman içinde, bir başka ilke yerleştirildi: herkes gelip kendi maskesini seçti. Başlangıçta patronun verdiği maskeler takılıyordu, ama yavaş yavaş, önce görevliler, sonra herkes kendine göre bir maske benimsedi.

Bayan Hong yeniden Chang'ın kırtasiyeci dükkânına gitti. Chang birçok yeni maske getirtmişti. Bayan Hong'a bunları gösterdi. Kadın, antenlerini oynatan bir böcek gibi, incecik kaşlarını çatıp kaldırarak maskelere baktı.

- Bunlar geleneksel, otantik maskeler. O şeytan suratlılar yalnız çocuklar oynasın

diyeydi. Oysa bunların hepsinin adları vardır: Yeni Gelin, Soylu, filan... Şuna bakın; şu gudubet surat, Frengili Budist Rahip'tir, şu gözlerinden uyku akan da Göz Kırpıştıran.

Chang'ın Bayan Hong'a gösterdiği maskeler kağıda basılmış şeytan veya yırtıcı hayvan suratlarından farklıydı gerçekten. Bunların elde, özenle üretildiği açıkça belli oluyordu. Bazılarına tavşan tüyünden sakal yapılmıştı, bazılarının köpek derisinden şapkası vardı. Sonunda Bayan Hong'un yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

- Şu adamın müthiş sinsi bir havası var. Şu kadının ifadesi de bir mama kadar tahrik edici.

Kadın bu sefer de bütün maskeleri aldı ve garson kızların her biri kendi maskesini seçti. Bayan Hong ayrıca kırtasiyeciye bir sürü maske ısmarladı. Yeni bir kural kondu: Her konsomatris kendi maskesini benimsemekle kalmadı, müşterisine de aynı şeyi şart koştu. Tabiî kızlar kadın maskeleri aldılar, erkekler erkek maskeleri.

Artık saat 10'dan itibaren *Anılar Kraliçesi* salonunda bir maskeli balo başlıyordu. Kara suratlı Budist rahip, çopur Budist rahip, Dev Anası, Genç Şarkıcı... Konsomatrisler ve müşteriler birbirlerini nereden öğrenildiği bilinmeyen maske adlarıyla çağırır oldular ve maskelerin gerektirdiği davranışları göstermeye başladılar. Taşıdıkları maskenin öyküsüne razı olmuş, bu rolü benimsemiş gibiydiler.

- Ulan suratsız karı, o nursuz suratınla bu akşam beni nasıl böyle tahrik ediyorsun, ha!

- Ne var? Suratsız olmak, tahrik etmek kötü mü? Tipim göstermiyor ama eskiden, hayatını manastırda geçirdiği için şeyi kalkmayan bir herife bile erkekliğini yeniden kazandırabilirdim ben.

- Öyleyse bu akşam benimkini de kaldıramaz mısın?

- Tabiî kaldırırım. Kurumuş ağaca çiçek açtırırım ben be. Hele senin zaten gücün kuvvetin yerinde...

Her masada böyle açık saçık şakalar ya-

pılıyordu. Neşeli bir ehlikeyf maskesi takmış adam, maskesinin gerektirdiği davranışları abartarak gösterirken, alın damarı çatlamış sinsi bir soylunun maskesini taşıyan da buna göre davranıyordu.

Kızların hali de aynıydı. Taşıdıkları maske ne kadar şehvetli olmalarını, yosmalık etmelerini gerektiriyorsa o kadar şehvetli, o kadar yosmaydılar. Maske taktıkları sürece maske gibi davranıyorlardı.

Böylelikle barda bir başka garip gelenek doğdu. Maske takılan zamanla gerikalan zaman arasına bir sınır çekildi. Maskeler çıkarıldığında, daha önce olan bitenden hiç sözedilmiyordu. Bunları hafızasından silmek ister gibiydi herkes. Bu şekilde kendilerini daha rahat hissediyorlardı. Sınır ne kadar kesin çekilirse, saat 10'dan sonra o kadar özgürleşiyor, o kadar neşeleniyorlardı.

Yolda karşılaştıklarında, yeniden komşuculuk oynuyor, gündelik yaşantılardan söz ediyorlardı. Bu, yerleştirmek için Bayan Hong'un özel bir gayret göstermediği,

maskelerin yolaçtığı yeni bir gelenek ve yeni bir düzendi.

Bütün bunlardan hoşlanmayan tek kişi, haliyle Na Uhyon'du. Ötekilerin aksine, bu yeni âdeti yürekten benimsememişti. Tek kelime etmemişti ama surat ifadesi, davranışları bunu belli ediyordu.

Tabiî o da maskeyle içiyordu. Yüzlerinde maskeyle karşısına gelen garson kızlara hoşnutsuzluğunu ifade etmedi ve maske takmıyor diye kovulmadı. Öteki müdavimlerden farkı, taktığı maskeye bağlanmayışındaydi. Sabit bir maske edinmediği gibi, takıp çıkardıklarının isimlerini de aklında tutmuyordu. Onunla ilgilenen Shim, her seferinde Na Uhyon'un keyfinin kaçtığını görüyordu.

- Pekâlâ, benim için fark etmez, hangisini getirirsen getir, ben içkimi içeyim de...

Na Uhyon, Shim'in maskesine de dikkat etmiyordu. Hoşlanmadığı açıkça görülüyordu. Gergindi. Oyuna katılıyordu ama

bu konuda konuşmuyordu. Sessizliği kaygılandığını belli ediyordu.

Kehanetlerine son vermesi, gerginliğinin en belirgin göstergesiydi. Geleceği görmeyi tamamen bırakmış mıydı? Suskunluğu çok daha derin bir öngörünün işareti de olabilirdi. Ket vurduğu bir şeylerin...

Bayan Hong'un gelişinden bu yana taş aramak için dolaşmaya çıkmamıştı. *Arılar Kraliçesi*'ne de daha sık geliyordu. Ama hali tavrı değişmiş, sabırsızlıkla bir şeyler bekleyen birinin ifadesine bürünmüştü. Bir kehaneti sakladığı açıkça seziliyordu; onu allak bullak eden, ona acı çektiren bu olmalıydı.

3

Bir gün öğleden sonra Bayan Hong, yeni bir sorunun üstesinden gelmek amacıyla müdürü çağırdı.

- Bay Min, müdavimlere ilişkin her şeyi biliyorsunuzdur şüphesiz.

Min, utangaç bir tavırla defalarca yerlere kadar eğilerek söyleneni onayladı.

- Elbette. Dört yıldır burada çalışıyorum, buranın eskisi sayılırım.

Patron, Min'e bir sigara ikram ettikten sonra doğrudan konuya girdi:

- Oturun. Size soracağım sorular var. Bizim barın müdavimleri hakkında neler

düşünüyorsunuz?

Min soruyu anlamış gibi görünmüyordu.

- Neler mi düşünüyorum? Eh... yönteminizi beğendikleri kanısındayım. Hepsi aynı mahallenin insanları olduklarından, müşterilerle garson kızlar arasında gereğinden çok senli benlilik vardı. Bu, rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Patron ağır ağır başını sallayarak sorusuna açıklık getirdi:

- Bunu kasdetmemiştim. Tanıdığınız kadarıyla onlar hakkında neler bildiğinizi öğrenmek istiyorum; insanların bizim bar hakkındaki düşüncelerini değil.

Min bu sefer anladığını belli etmek için otuziki dişini göstererek gülümsedi.

- Ha! Mahallenin içkicileri, bu zaman zarfında anlamış olacağınız gibi, sıradan insanlardır ve kötü insanlar değillerdir. Geçim vaziyetlerine gelince, içkiden tasarruf etmeye ihtiyaç duyacak kadar yoksul değildir hiçbiri.

Patron yeniden kafasını salladı.

- Bunu da anlamıştım zaten. Ben daha çok, her birini yakından tanımak istiyorum.

- Ah, siz kesinlikle başa çıkılmaz birisiniz! Şüphesiz içki satmak için müşterileri tanımakla işe başlamak pek münasiptir.

Min, bütün sorunu anlamış birinin ifadesiyle patronun istediği bilgileri vermeye koyuldu.

- Uzun uzadıya konuşmaya gerek yok. Müdavimlerimizden özellikle birkaçını yakından tanımak iyi olur.

Min, eczacıdan başlayarak mahalledeki akşamcıları tek tek, aşağı yukarı şöyle tanıttı:

- Öncelikle eczacı Kim. Cholla yöresindeki bir özel üniversiteyi bitirmiş. On yıl önce bu mahalle kalkınma bölgesi ilân edildiğinde eczanesini burada açmış kurnazın tekidir. Zengindir. Şehirde beş katlı bir binası vardır. Kızlarla ilişkisi şöyle böyledir. Verdiği bahşişler de ortada. Ama daha önceki patronları korkutuyordu, çünkü kızların ona her vakit kabarık borçları

vardır; ilaç aldıkları için.

Sonra, Uil Elektrikli Cihazlar'ın müdürü Han. Buradan birkaç ev ötede, tam kavşakta bulunan mağazanın patronu olduğunu söyleyen bir genç. Alabildiğine içer, kazandığından fazlasını harcar ve hep arkadaşlarıyla birlikte gelir. Bahşişte eli açıktır, çok neşelidir. Ama kızlardan birini hamile bıraktığından beri çok farklı davranıyor.

Dongdo Spor Salonundan genç U Dokju. Karşıdaki Sambo binasının dördüncü katında bulunan spor salonunda idmancı boksör. Onun yaşındaki birinden beklenebilecek olanın aksine, az konuşur. Biraz kekeler. Üsteki Amerikan askerlerine idman yaptırarak hayatını kazandığı söylenir. Oradan her gelişinde korkunç içer ve gün boyunca kazandığı bütün parayı harcar. Yanında kızlar olmaz, hiç bahşiş vermez. Ya dalgın dalgın tavana bakarak ya da hayvanî hıçkırıklarını boğarken kafasını masaya vura vura tek başına içer.

Ch'onil kırtasiyecisi Chang. Müdavim-

lerimizin en düşük gelirlilerinden biridir. Çünkü yakında okul olmadığından işleri pek iyi değildir. Herkesi güldürür, çünkü bütün gün, dükkânına gelen çocuklar için taktığı kağıt maskeyle dolaşır. Maksadı sadece maske takıp maske satmak değildir. Geleneksel maskelere yönelik saplantılı denebilecek ilgisini ve bunlar hakkında pek çok şey bildiğini göstermeye çabalar. Bara özgürce takılamaz, karısı hep peşindedir. Bizim kızları baştan çıkarma konusunda özel tekniklere sahiptir.

Kâhin Na Uhyon, hayatı hakkında pek az şey bilinen bir tiptir. Taş aramak için ayda birkaç kez çıktığı yolculukların dışında, zamanının büyük bölümünü bizim barda bir masada oturarak geçiren bir aylaktır. Zaman zaman kızlara yemek ısmarlar, hesabına yazdırır, bahşişte de cömerttir. Kişiliği hakkında hemen hiçbir şey bilmeyiz ama o bize bilinmeyenden haberler verir. Kızların bütün küçük sırlarını da bilir...

Min Na Uhyon'u anlatmaya başladığında,

Bayan Hong aklma bir şey takılmış gibi araya girdi:

- Ha, başkalarının geleceğini okumayı pek iyi beceren şu amatör kâhin...

- Evet, o! Onu şimdiden tanıdınız demek. Normaldir. Çünkü bütün müdavimler arasında en göze çarpanı odur. Bir de...

Bayan Hong Na Uhyon'u tanıyor gibiydi. Min bir sonrakine geçmek için Na hakkındaki açıklamasını kısa kesecekti, ama patron bir rahatsızlık ifadesiyle, sanki Na Uhyon'la ilgili bir sorunu varmış gibi, Min'e müdahale etti.

- Durun. Şu kâhinden sözedelim biraz. Geleceği bu kadar isabetli öngördüğü doğru mu?

Min bildiklerini anlattı:

- Tabiî ki. Doğaüstü bir güce sahip bence. Öyle ki, bir kuşun düşeceğini söylese kuş düşüyor. Pek göstermiyor ama yeteneği korkunç.

- Peki, son zamanlarda kehanetlerini sürdürdü mü?

- Bilmiyorum. Kulağıma gelmedi. Neden

sordunuz? Sizin yanınızda hiç yapmadı mı?

- Hayır. Ben geldiğimden bu yana geleceği bildiren işaretleri okumuyor herhalde.

- Siz geldiğinizden bu yana mı? Muhtemeldir. Ama kehanetleri sizinle ilgili olmasın daha iyi. Bunların çoğu uğursuz olaylara dairdir.

- Şüphesiz.

Bayan Hong sonunda sustu. Suskunluğu şüphe doğurmuştu. Min dayanamayıp sordu:

- Niye böyle dediniz? Onda sizi rahatsız eden bir yan mı var?

Bayan Hong umursamaz bir edâyla cevapladı:

- Hayır. Onda beni rahatsız edecek bir yan mı? Hayır... Olamaz ki...

Min'in üstelemesine engel olacak bir cevap vermişti ama yüzündeki dalgın ifade kaybolmamıştı. Bunu silmek istercesine, birden konuyu değiştirdi.

- Eh, bu kadarı bana yeter. Bütün mü-

davimler mahalleden olduğuna göre, özel bir kaygı duymaya gerek yok. Ama sizden isteğim, bundan sonra kızların eczaneye borç yapmamasını sağlayın. Birtakım küçük meblağlar yüzünden huzurlarının bozulmasını istemiyorum.

Min hiçbir şey söylemedi. Dikkatle dinliyor gibiydi. Sonunda patron ona izin verdi.

- İyi, gidebilirsiniz.

- Onun yüzünden olmuştur. Muhakkak onun yüzünden.

Min gittiği zaman, Bayan Hong başını salladı. Garip bir şeyler vardı: Barı aldığından beri ona her şey yolunda gidiyormuş gibi gözüküyordu. Öbür patronlar işi iyi yönetememişlerdi, ama müşterilere, tesisata ya da mekâna ilişkin söylenecek fazla bir şey yoktu. Kusur aranıyorsa, müşterilerle kızların gereğinden fazla içli dışlı olmalarında bulunabilirdi. Maske uygulamasına başlandığından beri bu so-

run da çözülmüş gibiydi. Sonuç, tahmin edilenden daha başarılı olmuştu.

Bayan Hong'un kırtasiyecinin önünde maskelerle karşılaşması bizzat maskeler tarafından düzenlenmiş olabilirdi. Bayan Hong maskeleri devreye soktuğundan beri bütün işler tıkırındaydı. Müşteriler de, şimdi daha çok bahşiş alan ve görünüşe bakılırsa, yenilenmiş bir şevkle çalışan kızlar da kurala uymuşlardı. İçki satışı günden güne artıyordu. Salonda maskeler arasında uyumlu bir alışveriş sürüyordu. Herkes birbirini, kimlik yerine geçen bu yeni görüntüleriyle tanıyordu. Maskeler arasında karşılıklı güven ne kadar artarsa, kızlar maskeyle gizlenemeyeni o kadar kolay ortaya çıkarabiliyorlardı. Müşteriler istesin istemesin, eteklerini hiç nazlanmadan kaldırıyorlar, aşağılayıcı isteklere karşı bile direnmiyorlardı.

Arılar Kraliçesi'nin dışında yalnız sıradan komşular olan akşamcılar, bütün gün, maskelerin gerisinde geçirecekleri özgürlük saatlerini bekliyorlardı. Patronun kuralına

daha da fazla boyun eğmeyi istiyorlardı. Saat tam onda, mahallenin sabırsızlıkla bekleşen bütün akşamcıları birer maskeye dönüşüyordu. Maskenin böyle bir büyüleyici gücü vardı.

Bütün bunlar patronu hoşnut ediyordu.

- Bu yöntem sorunu, ama erkekler de bazen müthiş uysal olabiliyorlar.

Anıların Kraliçesi'nde işlerin ciddi olarak açıldığı şu durumda, Bayan Hong, saltanatının süresini uzatmak amacıyla yöntemini yetkinleştirmek ve olabilecek en mükemmel duruma ulaşmak istiyordu.

Gelgelelim, anlaşılmaz bir durum başgöstermişti.

Bayan Hong kendini, becerikliliğinden ve müessesedeki durumdan hoşnut hissetmeye, kurduğu kusursuz düzeni güvenle süsleyip püslemeye koyulduğu sırada, birden, hiçbir nedeni yokken, kötü bir önseziye kapıldı: Birileri iktidarına ve bu yeni düzene karşı çıkabilir, çomak sokabilir ve *Anılar Kraliçesi*'nin havasını bozabilirdi.

Bu, garip bir ihanet bekleme duygusuydu.

Bayan Hong bu garip önsezinin kendine nereden musallat olduğunu anlayamıyordu; kimsenin onu rahatsız edecek bir davranışı olmamıştı. Ayrıca barın yeni âdetlerine yönelik bir tehdidin varlığına dair herhangi bir belirti yoktu. Tersine, her şey, onun umduğundan çok daha iyiydi.

- Hiç derdim olmadığı için saçma sapan şeyler düşünmeye başladım.

İçini sıkanın sadece bir kuruntu olmasını umut ederek kendini bu düşünceyle avutmaya çalışıyordu. Fayda etmedi. Temelsiz kaygısı onu her gün biraz daha fazla tedirgin ediyordu. Müşteriler onun kurallarına uysal uysal uyum gösterdikçe onun kaygısı artıyordu. Yok yere.

Bayan Hong yardımcısı Min'i bürosuna çağırırken, bu kaygısına bir açıklama bulmayı ummuştu. Elbette, bütün kaygısını çılgın hayalgücünün ürünü sayıp rahatlamak istiyordu.

Ama Min'i dinlerken, bir kuvvet, dü-

şüncesini gözden geçirmeye zorladı onu. Min'in garip kehanetler savurmaktan başka bir iş yapmayan ve bir süredir bunu da kesen şu karanlık adam hakkındaki söyledikleri, nihayet, Bayan Hong'un aradığı cevabı bulmasını sağladı.

- Onun yüzünden.

Tabiî en küçük bir sebep yoktu ortada.

Na'nun adı Min tarafından telaffuz edildiği anda, kâhinin karanlık yüzü patronun zihninde berrak bir şekilde canlanmıştı; ve gözlerini ona dikmişti. Anlaşılmaz bir mutsuzluk duygusu Bayan Hong'un benliğini sardı.

- Ne korkunç surat!

Min'i dinlerken, içinden bunu defalarca tekrarlamıştı. Kaygısına başka bir sebep araması gerekmiyordu. Başkalarının geleceğini sinsice önceden sezen - kaçınılmaz felâketlere önceden haber vererek büyülü bir kuvvet elde eden - bu tip, gözüne her zaman çok gergin görünen o adam ve her zaman bir şeylerden sakınmaya çalışır gibi davranması... bütün bu izlenimler, bilin-

cine varmamış olsa da, ta başından patronu huzursuz etmişti.

Bayan Hong, hatırlayabildiği bütün ayrıntıları aklından geçirerek, müşteriler arasında maskesini hafife alan tek kişinin Na Uhyon olduğunu düşündü. Sadece o, kendi maskesini seçmemişti. Sadece o, istemeye istemeye takıyordu ve sürekli değiştiriyordu. Öteki müşterilerin aksine, maskenin kendine sağlayacağı avantajlardan yararlanmıyordu.

- Üstelik tam da benim gelişimden sonra kehanetlerine son verdi.

Bayan Hong'un zihni karmakarışıktı. Tedirginliğinin nedeni bu adam olabilirdi, ama bu adam ona niçin ve nasıl ihanet edecekti? Na'nın suskunluğundan Bayan Hong niçin tedirgin oluyordu? Suskunluğuyla ve muhtemel ihanetiyle Na, neyi korumaya çalışıyordu? Na'ya beslediği hıncın hiçbir açıklaması yoktu. Ne olursa olsun, önsezi kesinlik kazandı. Korunma içgüdüsü Bayan Hong'un kendini daha sıkı savunma ve Na Uhyon'dan öç alma kara-

rını vermesine yolaçtı.

Ertesi günden başlayarak, Na Uhyon'un her hareketini gözlemeye girişti. Elbette her zamankinden de daha akıllıca davrandı. Hiçbir zaman ona doğrudan saldırıda bulunmadı. Kurduğu düzen karşısında eli kolu bağlı kalan Na'nın iyice etkisiz kalmasını sağlamak için düzenini daha da sıkılaştırdı. Mizacını ve ihanetini açıkça göstermeyen birine karşı yapılması gereken buydu.

Bir gün kızlardan biri maskesini takmadan salona geçme tedbirsizliğini yaptı - ve saat onu geçmişti!

- Kuralı çiğnedin!

Patronun uyarısıyla, kız hemen vestiyere koştu, oradan maskesini takmış geldi. Patronun maskenin altındaki yüzünde esrarlı bir gülümseme belirdi. Patronun maskesi emretti:

- Maskeni çıkar!

Patronun yüzünde, ejder sembolü bir motifle bezeli, şeytânî bir maske vardı, Chon adlı garson kızın maskesiyse şehvetli ve

asık suratlı bir kadındı. Salondaki bütün maskeler o yöne döndü.

- Özür dilerim.

- Çıkar onu!

Küçük maske yakarıyor, patron sert ve kesin konuşuyordu. Sadece sesleri aracılığıyla yüzyüze gelen bu ikisi dışındakiler, düelloyu başlarından aşağı kaynar sular dökülmüşcesine, pısıp izlediler. Garson kızın maskesi korkuyla yeniden yakardı.

- Affedin ne olur!

Ama patronun ses tonu daha da soğuklaştı.

- Çıkar onu!

Bağırdıktan sonra, kıza buyruğunu yerine getirme zamanı tanımak istiyormuş gibi, bakışları salonu boydan boya dolaştı. Bir an, bir köşede duran Na Uhyon'a takıldı gözü. Sonunda Chon maskesini çıkardı. Patron tek kelime etmeksizin elini uzattı. Masadan bir kutu kibrit aldı. Bir kibrit çaktı ve maskeye yaklaştırdı. Patronun maskesi alçak sesle sonucu bildirdi:

- Artık senin yüzün yok. Maskesiz ça-

lışmayı kaldıramayacaksan çek git buradan.

Patron alev almış maskeyi havaya kaldırdı, salon aydınlandı. Dans eden alevler arasında on kadar sessiz maske dalgalanıyordu. Bayan Hong bunların arasında Na Uhyon'unkini aradı. Onun maskesi de ötekiler gibi gözlerini garson kıza dikmişti.

Chon elleriyle yüzünü örterek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Suskun maskelerin bakışlarının ağırlığı altında yüz birden geri döndü ve salondan çıktı. Bakışlar, Chon'un dalıp kaybolduğu karanlığa takıldı.

Sadece patronun bakışları oraya takılmadı. O gözlerini Na Uhyon'a dikmişti. Maskesinin ardında yine o bildik esrarlı gülümsemesi belirdi. Ötekilerin bunu görmesi imkânsızdı. Maske gülümseyemezdi çünkü.

Bayan Hong'un gürlemesi çok başarılı oldu. Garson kızı bağışlamadı. Chon ertesi gün af dilemek için yine geldi, ama ona

maske verilmedi. Kızcağız, yüzü açık, acı çekiyordu. Onun karşısında müşteriler de kendilerini rahatsız hissediyorlardı. Chon maskesizliğe acı çeke çeke birkaç gün dayandı, sonra kendiliğinden gitti.

Bu olaydan sonra öbür garson kızlar patrondan daha çok korkmaya başladılar. Müşteriler bile maskelerini kaybetmekten korkar gibiydiler.

- Âdetlerimiz hoşunuza gitmiyor mu? Gitmiyorsa söyleyin, ne istiyorsanız onu yapalım.

Ya da:

- Yoo, hayır, olmuyor. Böyle devam ederseniz yüzünüzü açmak zorunda kalacağım.

Patron bu gibi sözleri kimi zaman şöyle geçerken söyleyiveriyordu. Müşterilerse, bunları duydukları anda yüreklerinin buz kestiğini hissediyorlardı. Bu sözler barın âdetlerine karşı her türlü başkaldırının önünü kesmede pek etkili ve uyarıcı oldu. Bayan Hong, acımasız bir iktidar ve afra tafrayla, *Arılar Kraliçesi*'nin düzenini o-

turttu, sağlamlaştırdı. Maskelerin ifadesizliği eksiksiz bir boyun eğişin ispatı gibiydi. Gelgelelim, nedendir bilinmez, patronun yüreği bir türlü ferahlamıyordu.

Na Uhyon'a gelince, o andan sonra patronun zekâsı tarafından kıskıvrak bağlanmış gibiydi ve hiçbir muhalefet göstermiyordu. Buna karşılık, *Anlar Kraliçesi* Bayan Hong'un imparatorluğu olmuştu ama patron o uğursuz önsezisinden kurtulamamıştı. Bir hainin saltanatını yıkacağı düşüncesi ona rahat vermiyordu. O Na Uhyon'u köşeye kıstırdıkça Na daha da uysallaşıyor ve sadece varlığıyla meyhanenin düzeninin bozulduğunu düşündürerek patronu rahatsız ediyordu.

Bir gün Bayan Hong sadık bir müşterisinde gizli bir cevher keşfetti. Spor salonundan U Dokju bir akşam evire çevire dövülmüş bir halde bara girdi. Yüzünde, sıkı yumruklar yediğini belli eden morluklar vardı. Dudakları ve gözkapakları çok kötü şiş-

mişti. Amerikan üssünden hiçbir zaman böyle dayak izleriyle dönmemişti. Şüphesiz idmanda olmamıştı bunlar. Bir boksörün kavga döğüşe bulaşması belki normal sayılabilirdi ama bu da U'nun oynayabileceği bir rol değildi. Kekeleyerek konuşabilen U'nun, aptal sanılmasına yolaçabilecek kadar savunmasız ve uysal bir hali vardı. Şaşırtıcı iriliğine rağmen, sporcu yürekliliğine ve yapısına sahip görünmüyordu. Onu öfkelenmiş ve yumruklarıyla birilerini tehdit eder durumda gözönüne getirebilmek imkânsızdı. Ayrıca, çok korkak olduğu da söylenirdi.

Garson kızlar onun hep yalnız oturmasına üzülürlerdi. Nadiren bulabildikleri boş zamanlarında U Dokju ile sohbet etmeye kalkıştıklarında, bokstan başka laf dinlemeleri mümkün olmuyordu.

- Ah ulan, o piç gorillerin ağzını burnunu bir yumrukta dağıtırdım ama...

Amerikan üssünün spor salonunda idman için asker boksörlerin karşısına çıkıyordu ve özellikle sağlam yapılı siyahî

boksörlerden korkuyor gibiydi.

- Orada ne yapmak zorunda olduğumu düşünebiliyor musun? Çenemi kum torbası gibi uzatmak ve soluk soluğa, domuz gibi vuran o zencilerin yumruklarını yemek... Benim yumruklarım da iyi, ama faydası yok ki. Onlardan yumruk yemek zorundayım. Hepsi de goril gibi heriflerin... Bu katliam be! Elimden gelen, sadece, daha az irilerine çatayım diye dua etmek.

- Ah, korkak kabadayı seni...

Garson kızlar onunla böyle alay edebiliyorlardı, çünkü U'nun utangaçlığı bu şakalara hemen karşılık vermesini engellediği gibi, o koca gövdesiyle hiç bağdaşmayan korkusu da çok abartılıydı.

Bayan Hong da onu gördüğünde gülmesini tutamazdı. U, başkasının yerine dayak yemek için bedenini kiralayan zavallı Hongbu'nun hikâyesini anlatan *Hongbu'nun Şarkısı*'nın modern versiyonuydu adetâ. Ne kadar acayip bir meslekti bu.

Bayan Hong o gün de bu kof boksörün perişan olmuş suratını görünce gülmeden

edemedi.

Ama insanın içinden geçen bilinebilir mi? Bayan Hong birden tavrını değiştirdi. Bu suratla bile maske saatine saygısını yitirmeyen bu adamın gösterdiği sadakât onu heyecanlandırmıştı. U'nun, korkunç maskesiyle tek başına içkileri devirişini görünce ona acıdı. Onu avutacak bir-iki şey söylemek için yanına yaklaştığında içinde tuhaf bir heyecan duyuyordu.

- Yarın idmana gidemeyeceğim...

Bayan Hong nerede bu kadar kötü dayak yediğini sormuştu, ama U uzun süre aptal aptal tavana baktıktan sonra onun sormadığı bir soruya cevap verdi.

- Bugün ona öldüresiye vurdum. Adı Anderson. Mendebur zenci. Herifin beni öldürmeye karar vermiş gibi bir hali vardı.

Anderson'un bir süredir ona taktığını anlattı. Ama o gün U daha fazla dayanamamıştı. Gorile kıyasıya vurmuştu.

- Mola bile istemeye fırsatı olmadı. Bir an dursaydım beni öldürebilirdi. Bakışla-

rından belliydi.

U'yu bu hale sokan, Anderson değil, onun haykırışlarına koşan öbür zencilerdi. U Dokju bütün bunları kekeleye kekeleye anlattıktan sonra, rakibini öldürememiş olmaktan ötürü öfkeli, iki yumruğuyla boşluğu dövdü. Sonra öfkesine hâkim olamayarak kendini masanın üzerine attı ve hayvanî sesler çıkararak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. U Dokju'nun geniş sırtı, dev yapısının hiçbir faydasını göremeyen bu kendini bırakmış beden, Bayan Hong'un bakışları altında titredi. Sonunda Bayan Hong elini U Dokju'nun titreyen omzuna koydu.

- Ah benim koca bebeğim!

Dudakları gizlice, kendini masaya bırakmış U Dokju'nun kulaklarına yaklaştı.

- Ağlamayı kes ve ayağa kalk. Bu gece sana meme vereceğim. Oğlan çocuklarının ergen olmaları için emzirilmeleri gerekir.

O gece işten sonra, yakınlardaki bir otelde, Bayan Hong U Dokju'yu gerçekten de emzirdi. U Dokju ıslak gözleriyle, göz-

yaşlarından ötürü hâlâ puslu bakışlarıyla, ana sütüne acıkmış bir çocuk gibi onun memelerini doymazcasına arzuladı. Uysal bir çocuktu. Müthiş bir uysallıkla meme emdi. Sütten başka bir şey içmeyen bir çocuktu bu.

- Madem ki meme emdin, erkek olman gerekir artık.

U, ancak Bayan Hong'un bu homurdanışıyla, korka korka da olsa, erkekliğe geçti. Uysallığını bu durumda da ispat etti. Bayan Hong ona çeşitli erkek tiplerini canlandırmasını emretti. Dokju da bu isteğe içtenlikle karşılık verdi. Bayan Hong ne istediyse yaparken olağanüstü sadık ve sabırlıydı.

Bayan Hong bu fedakârca boyun eğişten, sabırdan çok etkilenmişti. Bunlar U Dokju'da keşfettiği en önemli özelliklerdi.

- Yarından itibaren, işe gitmesen de olur; hiçbir şey için kaygılanmak zorunda değilsin.

Bayan Hong onu yanında alıkoymaya karar vermişti.

- Bir itirazın yoksa gel bizde çalış. Şimdiye kadar olduğu gibi orada yanımda bulunmaktan başka bir iş yapmayacaksın. Zaman zaman canımı sıkan ya da barda havayı bozan tipler olursa onlarla ilgilenirsin.

- Canınızı sıkan mı var Bayan Hong? Sizi üzecek olanı bir vuruşta gebertirim.

Patronun tahmin ettiği gibi, U Dokju kolaylıkla tava gelmişti.

Sonunda Na Uhyon yeniden kehanete başladı.

Bir akşam maskesinin ardında kafayı bulmakla meşgûl eczacı Kim'in masasına doğru kaydı. Ona, buddua ediyormuş gibi acılı bir ses tonuyla şöyle dedi:

- Bayan Hong bir cinayet işleyecek.

Kim, bu beklenmedik kehaneti duyunca gerildi.

- Cinayet mi işleyecek? Ama neden?

- Çünkü şu *Arılar Kraliçesi*'nin gerçek kraliçesi olmak zorunda.

Na, daha da acılı bir sesle cevap vermişti.

Ama Kim onun ne demek istediğini hiç anlamamıştı. Şaşkın şaşkın sordu:

- Ne demek, arılar kraliçesi olmak?

Aristokrat maskesi kırmızı kırmızı sırıtıyordu ama Kim'in sesinden gerginlik okunuyordu.

- Yani biz onun köleleri olacağız demektir. Ona köleler gibi hizmet etmemiz için kraliçe olmak isteyecektir.

Na'nın cüzzamlı maskesinin arkasına gizlenmiş yüzü görünmüyordu. Biri kocaman sırıtan, ötekinde korkunç bir yara izi bulunan iki maske şunları dediler:

- Şaka mı ediyorsunuz? Kraliçemiz olmak için cinayet mi işleyecek?

- Zaten kraliçe oldu sayılır.

- Olmasına olsun da, cinayet niçin?

- Çünkü cinayet, iktidarının mutlaklaşması anlamına gelecek. Bu hüküm sürmenin en mükemmel aracıdır. Bunu cinayetle sağlayacak. Böylelikle hakiki kraliçe arı olacak.

- Cinayet, onun kraliçe olduğunu gösteren işaret mi olacak yani?

- Sadece işareti değil, ispatı da olacak.

- Peki, kurban kim olacak?

- Tabiî buradaki maskelerden biri.

Kim, inanmamış gibi duruyordu.

- Bir cinayetle kraliçe olmak ve kurbanını müdavimler arasından seçmek... inanılması gerçekten güç!

Na bir kere başlamıştı artık; kehanetlerini sürdürdü. Aynı gece, elektrikli cihazlar mağazasından Han'a ve kırtasiyeci Chang'a, Kim'e söylediklerini tekrarladı:

- Ne korkunç bir hükümdarlık düşlediğini anlamak için, kendine bağladığı U'ya bakmak yeterli. U Dokju tam anlamıyla onun kölesi oldu ve Hong ona ayı maskesi verdi. Bir gün U'yu hakiki bir ayıya dönüştürecek, U da patronunun bütün isteklerini keyifle yerine getirecektir. Ama kabahat Bayan Hong'da değil. Başından beri biz hatalıyız. Onun iktidarına sevinçle boyun eğdik. Şimdi bundan yararlanıyor. Boyun eğişimizden yararlanmak istiyor. Daha kusursuz bir itaat bekliyor. Bunu sağlamak için cinayet işleyecek...

Na'nın daha önceki bütün kehanetlerinde olduğu gibi, şimdi de, öngörülen olayın nasıl önleneceği belli değildi. *Anlar Kraliçesi* müdavimleri haliyle korktular. Bir yandan da, Na Uhyon açık gözle düş görüyor duygusu uyanmıştı akşamcılarda. Bayan Hong'un kraliçe olmak istemesi ne demekti? Onun herhangi bir işine çomak sokan mı vardı? Ayrıca, müşterilerini bu kadar hoşnut kılmaya devam edecekse, onun kraliçe, müdavimlerin de köle olmasının ne sakıncası vardı? Onun koyduğu kurallardan yararlananlar arasından kim ona karşı çıkmaya cüret edebilirdi? Bu gönüllü itaatten kim vazgeçecekti? Bayan Hong'un istekleri müşterileri korkutmuyordu.

Ama geriye cinayet sorunu kalıyordu.

Herhangi bir başka insan böyle bir ihtimalden sözetseydi kimse aldırmazdı. Cinayet sebebi diye öne sürülen şeyin inandırıcılığı çok azdı, herhangi bir belirti de yoktu. Ancak, Na Uhyon'un kehanetinin kulak arkası edilmesi de imkânsızdı, çünkü

şimdiye kadar ne dediyse çıkmıştı. Bu şartlarda bar müdavimlerinin gerilime düşmesi kaçınılmazdı.

Bayan Hong'un sihirli cazibesi ile Na Uhyon'un kehanetlerinin güvenilirliği arasında sıkışan müdavimler, felâketi önlemek amacıyla herhangi bir girişimde bulunamadılar. Zehirli yılanın bakışlarıyla tutsak edilmiş kurbağa misâli, hem Bayan Hong hem de Na Uhyon tarafından hipnotize edilerek, çare aramak yerine korkmakla yetindiler.

Çaresizlik ve tedirginlik içinde cinayeti bekliyorlardı.

Na Uhyon günden güne gerginleşiyordu. Kehanetlerine yeniden başladığından beri *Anlar Kraliçesi*'ne daha düzenli ve zamanında geliyordu. Böylelikle olan biteni izleyebiliyordu. Kehanetini bizzat gerçekleştirmeye çalışıyormuş izlenimini dahi uyandırdı.

Patronun hareketleri ve sözleri de giderek Na Uhyon'un kehanetine benzer kaygı verici belirtiler göstermeye başladı. Uysal

U Dokju patronun çevresinde fır donüyordu. Bayan Hong'un, ayı terbiyecisi gibi, elinde kısa meşin kırbaçla U'nun üzerinde mutlak bir otorite kurduğunun görülmesi bu döneme rastladı.

- Dikkat et! Dikkat!

Bayan Hong U'yu görür görmez böyle sesleniyordu. Bunları söylerken kırbacıyla U'nun maskesine vurmayı da alışkanlık haline getirmişti. "Dikkat et!"leri ve kırbacın şaklaması ürperticiydi. İşin tuhafı, görünürde, U'nun veya Bayan Hong'un dikkat etmesi gereken hiçbir şey yoktu. Bayan Hong bazen bu mekanikleşmiş uyarısını yaparken şaka eder gibiydi. Ne olursa olsun, bütün müşterileri potansiyel kurban konumuna sokan hakiki bir tehlike varmış gibi, garip bir ortam oluşmuştu.

Saldırganın görünmezliği, müşterilerin kaygısını artırıyordu. Bu saldırgan pekâlâ kendileri de olabilirdi üstelik; zaman zaman bunu belli ediyorlardı.

"Dikkat et! Dikkat!" Müşteriler bunu kinayeli bir tehdit gibi algılıyorlardı.

U'nun yüzünde şaklayan kırbaç da uyarıya eşlik ediyordu üstelik. Bunun oğlanın sinirlerini gerdiği açıktı. Yine de U, Bayan Hong'a karşı en küçük itiraz girişiminde dahi bulunmadı. Kırbacı yedikçe, neredeyse otomatik bir tavırla, salona saldırgan bir bakış atıyordu. Müşteriler de her seferinde U'ya karşı şüphe duymaya başlıyorlar, hattâ kendileri de saldırganlaşıyorlardı.

Bayan Hong, şaka yapıyormuş gibi davranmayı sürdürdü. Ne U'nun sıkıntısını ne müşterilerin kaygılarını dert etti. Önemsiz bir oyun oynuyormuş gibi gülüp duruyordu. Bazen hâlâ yosmalığa niyetli yaşlı bir konsomatris edâsıyla kırbacını müşterilerin maskelerine indiriyordu.

- Ah, dikkat edin! Bu kırbaç size bakarken ağlıyor. İnsanları tanıyor, biliyor musunuz ve hiç bağışlamıyor!

Kırbacı müdavimlerin önünde pervâsızca şaklatırken, bir şaman gibi, yığınla anlaşılmaz laf dökülüyordu ağzından. Sonra birden, oyun oynama pozuna dönüyor, şuh

kahkahalar atıyordu. Bu da korku yaratıyordu. Gülerek hüküm sürüyordu.

Anılar Kraliçesi müşterilerinin eli kolu bağlıydı. Orayı terk etmek, bu görkemli kraliçeye başkaldırmak veya U'nun saldırgan öfkesinden korunmaları mümkün değildi. Maskelerini çıkararak eski günlere dönmeye de cesaret edemiyorlardı.

Bunu denemeye kalkışsalar, acımasızca cezalandırılan garson kızla aynı akıbeti paylaşacaklardı. Maske takma kuralına kimse hiçbir şekilde karşı çıkmıyordu. Bayan Hong'un mutlak iktidarı karşısında kimse onun düzenini bozmaya cüret edemiyordu.

Müşteriler artık, hoşa gitmeyecek bir söz söyleme korkusuyla, içlerinden geldiği gibi konuşamıyorlardı bile. Böylece, tam anlamıyla kadere razı, cinayeti beklediler.

Tedirginlik dolu birkaç gün daha geçti.

Sonunda bir gün, *Anılar Kraliçesi*'nde korkunç bir kaza oldu. O gece Bayan Hong,

müşterilerin önünde meşin kırbacıyla U'nun yüzüne vururken neşeyle gülüyordu. Dikkat. Gülüşünde özel bir acımasızlık vardı sanki. Ama kırbaç oyunu her zamanki gibi, birkaç vuruşla bitmedi. Bayan Hong vurmaya devam ediyordu; U, sakınabilmek için başını oradan oraya çeviriyordu. Darbeler sâkin sâkin ama aralıksız indiriliyordu ve maskenin ardından kendini duyuran garip gülüş de kesilmeyecek gibiydi.

Başlangıçta o bildik oyunla karşı karşıya olduklarını düşünen müşteriler, acımasızlığın belirginleşmesiyle irkilmeye başladılar. Bayan Hong sanki kendi yüzlerine vuruyordu.

Nihayet kırbaç U'nun yüzünü örten maskenin ipini kopardı. Ama Bayan Hong kırbaçlamayı kesmedi. Kırbaç kan içinde kaldı. U bir yandan işkenceye katlanıyordu, bir yandan da hayvanî çığlıklar atıyordu. Kaçmadı, en ufak başkaldırı belirtisi göstermedi. Müşterilerin durumu da aynıydı. Bayan Hong'un zâlimane oyununa

karşı çıkma yürekliliğini kimse gösteremedi. Daha beteri: Kimse ne salonu terk etmeye ne de bakışlarını başka yöne çevirmeye cüret edebildi. Korkudan donmuş gibiydiler. Bakışları, bir yandan gülmeyi sürdürürken bir yandan da bir şeyler arıyormuş gibi görünen Bayan Hong'un üzerinde sabitleşmişti.

Korkunç bir trajedinin olacağını tahmin ederek bu korkunç oyunun sonunu beklediler. Şu ya da bu şekilde U işkenceye son verecekti. Belki şu ana kadar katlandığı eziyetin öcünü de alacaktı. Oyunun ölçüsü kaçtığından sonucu da kuralların dışına çıkacaktı. Müşteriler U'nun sabrının taşmasını ve öç almasını beklerken ölesiye korktular.

Anlaşılacak gibi olmayan, U'nun mutlak itaatiydi. Tasmalı bir hayvan olmuştu U. Kan içinde kalmış şiş yüzüyle, darbelere engel olmak için hiçbir şey yapmadı. Sonunda bayıldı ve yere devrildi.

Bu korkunç ve acımasız oyun, mutlak iktidarın bir gösterisi de olmuştu. U yere

yıkıldığında müşteriler rahat bir soluk alabildiler. Çünkü cinayet olmamıştı. Yine de sorun çözülmemişti, çünkü kehanet geçerliliğini koruyordu.

O gece, oyundan sonra, *Anlar Kraliçesi*'nin kapısından bir polis girdi.

5

Müfettiş Kang'ın bitmek bilmez sorularına Bayan Hong rahat rahat cevap veriyordu.

- *Anılar Kraliçesi*'nde böyle bir kaza olabilir, normal.

Kang pek inanmamıştı, "Bütün bunlarda bir gariplik var" dercesine başını salladı.

- Yani... cinayet de mi olabilir?

- Cinayet demedim.

- Ama sizi suçlayan kişi, dün akşam için cinayetten sözetti, sizin de davranışınız, tam anlamıyla, bir cinayeti akla getirebi-

lecek kadar acımasızcaymış.

Bayan Hong cevap vermedi, başını salladı.

Müfettiş Kang, canı sıkkın, yine sordu:

- Tamam. Onu öldürmek istemediğinizi varsayalım. Ama bu kadar acımasız bir hareketin sebebi nedir? Ona karşı özel bir hıncınız mı var?

- Ne sebep var ne de hıncım. Bu, onunla benim aramızdaki bir anlaşmaydı.

- Nasıl anlaşma bu? Ona vurabilemenizi, onun da bu vuruşlara karşı koymamasını öngören bir anlaşma mı?

Bayan Hong soğukkanlılığını yitirmedi.

- Size bunu açıklasam da anlayamazdınız. Benim aklımdakiler bile azıcık karışık. Size bütün söyleyebileceğim, *Arılar Kraliçesi*'nde bu tür olayların olabileceğidir.

- Neden herkes gülünç maskeler takıyordu?

- Bu bizim âdetimiz.

- Peki bu âdet neden?

- İş daha iyi yürüyor.

- Bunu siz mi çıkardınız?

- Evet. Ben.

- Peki, maskeler gerçekten işlerin daha iyi yürümesini sağlıyor mu?

- Onlar insanları rahatlatıyor.

- Nasıl?

- Nasılını bilmek için maske takmak lâzım.

- Bana da 'maske tak' demeye mi getiriyorsunuz?

- Ortamı gerçekten değerlendirmek istiyorsanız...

- Sizi ihbar eden kişi, kraliçe olmak için maskelerden yararlandığınızı söyledi.

- ...

- İhbarcının kim olduğunu biliyor musunuz?

- Şu kâhin Na Uhyon'dur mutlaka.

- Dün akşam olanları önceden nasıl söyleyebildiğini biliyor musunuz?

- O bir kâhindir.

- Kehanetleri her zaman bu kadar isabetle doğru çıkar mı?

- Çoğu zaman...

- Bunu bilmenize rağmen mi yaptınız o

işi?

- Daha önce başkalarına sözetmiş ama ben ancak dün gece öğrendim.

- Sizinle ilgili olan kehanet neydi?

- İşte, sizin söylediğiniz, aynen: barın kraliçesi olacakmışım ve cinayet işleyecekmişim.

- Şu halde, dün gece Na Uhyon'un kehanetini amacınıza uyduğu için mi gerçekleştirmek istediniz?

- Cinayeti düşünmedim.

- Ee?

- Şu anda size açıklayamam. Bütün söyleyebileceğim, aramızda bir anlaşma olduğu ve bizim barda böyle bir olayın olabileceğidir.

- Şu maskeleri bana açıklayabilir misiniz?

- Açıklayamam.

- Neden?

- Çünkü orada maske kimliği simgeler; sadece takıldığı zamanlarda olsa bile.

- Bu maske fikri aklınıza nereden geldi?

- Bir kırtasiyecinin önünden geçerken gördüm maskeleri.

- Kırtasiyecide başka nesneler de vardır.

- Kırtasiyeci Chang maske takmıştı.

- U Dokju'dan nefret mi ediyorsunuz?

- Hayır.

- Peki, şu kâhin, sizinle ilgili kehanetlerde bulunan Na Uhyon...

- Ondan nefret ettiğimi sanmıyorum.

- Öyleyse şimdi bana kehaneti hakkında düşüncenizi söyleyin: Gerçekten bir cinayet işleneceğine ihtimal veriyor musunuz?

- Buna ben nasıl cevap vereyim? Bu onun sorunu. Ayrıca, dün gece cinayet olmadı.

- Peki, gerçek bir kraliçe olmak... böyle bir arzunuz var mı?

,Bayan Hong sesini çıkarmadı.

Müfettiş Kang ona izin verdi.

- Peki, sizi tekrar çağıracağım.

Bu sefer Kang, U Dokju'yu çağırdı. U'nun yüzü sargılarla kaplıydı, bir canavarı andırıyordu. Kang hemen söze girdi.

- Bayan Hong'un seni öldürmek istediğini söylediler bize. Doğru mu?

- U Dokju'nun tavrı Bayan Hong'unkinden de daha anlaşılmaz oldu. İddiayı reddettiğini ilk andan itibaren baş hareketleriyle belirterek şöyle dedi:

- Hayır, imkânsız. Beni öldürmek isteyeceğine inanamam.

- Neden?

- Kamçısıyla böyle eğlenmesi ilk defa değildi. Ama hiçbir zaman bana zarar vermeyi istememiştir.

- Aranızda bir anlaşma mı vardı?

- ...

- Bayan Hong aranızda bir anlaşma olduğunu söyledi.

- Anlaşmanın lafını etmeye gerek dahi duymadık. Hem ben kırbaç vuruşlarına dayanabilirdim.

- Ama dün gece seni yaraladı, sen de bayıldın, öyle değil mi?

- Ne olup bittiğini ben de anlayamıyorum.

- Nasıl anlamıyorsun?

- Şimdi maskem yüzümde değil. Belki bu size garip görünebilir, ama maskeliyken yapılan hareketler bazen anlaşılmaz olabiliyor. Üstelik pek iyi hatırlamıyorum.

- Kırbaç acıtıyor olmalı, ha?

- Tabiî.

- Niye karşı koymadın?

- Belki de koyamadım...

- Maske yüzünden mi yani?

- Size demin de söyledim; şimdi düşününce mantıksız gelebilir.

- Hep şu maskeler sorun oluyor. Peki, kâhin Na Uhyon'u tanıyor musun?

- Evet.

- Byan Hong'un kraliçe olmak amacıyla sizi maske takmaya zorladığını mı söylemiş?

- Evet, ama Bayan Hong kraliçemiz olsa ne olur?

- Ne demek istiyorsun?

- Bayan Hong bizi rahatlatıyor.

- Kraliçe olarak mı? Siz de onun köleleri mi olacaksınız?

- Önemli değil ki. Biz ona güveniyoruz.

- Başka bir soru: Na Uhyon'un, yakın bir gelecekte *Anılar Kraliçesi*'nde bir cinayet işleneceğini söylediğinden haberin var mı?

- Evet.

- Ne zaman öğrendin bunu?

- Kazadan hemen önce.

- Bu kehanetin gerçekleşeceğine inandın mı?

- Olabilir.

- Na'nın sözünü ettiği cinayet seninle ilgili olabilirdi. Na Uhyon, Bayan Hong'un bir kez kraliçe olduktan sonra iktidarını mutlaklaştırmak için cinayet işleyebileceğini söylemiş. Bayan Hong dün gece seni hakikaten öldürebilirdi.

- Niyeti bu olsaydı da pek dert etmezdim.

- Yani sadece onun canı istedi diye ölecek miydin?

- Yoo, tersine, beni hakikaten öldürmek isteseydi önce ben onu öldürürdüm.

Müfetiş Kang sorguya ara verip düşünmeye koyuldu. Sonra U Dokju'ya geçmişiyle ilgili

sorular sordu.

- Amerikan ordusunun bir boks kulübünde idmancı olarak çalışıyormuşsun, değil mi?

Bu sefer U'nun cevabı netti:

- Doğru.

- Niye ayrıldın o işten?

- Çünkü Anderson adında bir mendeburun çenesini dağıttım. İdmancı boksörün buna hiçbir vakit cesaret etmemesi gerekir.

- Öyleyse niye çiğnedin kuralı?

- Çünkü o herif beni öldürmek istiyordu.

- Seni korkutuyor muydu?

- Galiba, evet...

- Bunun için mi elini ondan çabuk tutmak istedin?

- Evet.

- Daha evvel de birilerinin seni öldürmek istediğine inandığın oldu mu?

- Belki, bir-iki kere...

- Dün gece Bayan Hong sana vururken, seni gerçekten öldürmek isteseydi..?

- Önce ben onu öldürürdüm. Ama beni öldürmek istediğini sanmıyorum.

- Kehanete rağmen mi?

- O kehanet benimle ilgili değildi.

- Ötekilerin ifadesine göre korkudan rengin atmış ve ona saldırmaya hazırmışsın.

- Pek hatırlamıyorum.

- Yani henüz katlanabilecek halde miydin?

- Hatırlamıyorum.

- Peki, şimdilik git, serbestsin, ama tekrar çağıracağım.

Müfettiş Kang bu sefer kırtasiyeci Chang'ı içeri aldı, çünkü inanılmaz maskeler hikâyesi konusunda onun anlatacaklarını da dinlemek istiyordu.

- *Anılar Kraliçesi*'nde bir cinayet işleneceğini biliyor muydunuz?

Daha önceki iki kişi gibi, Chang'ın da tavrı çok muğlaktı.

- Bu Bay Na'nın kehanetiydi, evet, bili-

yordum.

- Peki bu kehanetin dün gece gerçekleşebileceğine inandınız mı?

- Sanırım bu duyguya kapıldım.

- Sizce Bayan Hong'un, U Dokju'yu öldürmek ister gibi bir hali var mıydı hakikaten?

- Kimi öldürmek istediğini söyleyemem.

- Bir cinayet beklediğinizi mi imâ ediyorsunuz?

- Bu, Bayan Hong'un U'yu öldürmeye kalktığı anlamına gelmiyor. Yalnız bir cinayet ortamı vardı. Ama biz daha çok U'nun bir şey yapacağından korkuyorduk.

- Yani tam tersine, U, Bayan Hong'a zarar verebilirdi demek istiyorsun, öyle mi?

- U'nun kime kızdığını anlamak imkânsız. Ama şüphesiz Bayan Hong'a kızmıyor.

- Na'ya göre cinayeti işleyecek olan Bayan Hong'tu...

- Ne olursa olsun, dün gece Na'nın kehaneti gerçekleşmedi. Cinayet olmadı.

- Peki ya gelecekte?

- Bilmiyorum. Dün geceki kaza Na'nın

kehanetine bağlanacak olursa bu sefer başarısızlığa uğradığı söylenebilir.

- Artık cinayet olmayacak mı demek istiyorsunuz?

- Umarım. Na'nın yalancı çıkmasını isterim.

- Yoksa Bayan Hong'un kraliçeniz olacağından...

- Benim için fark etmez. Ondan korkmuyoruz. Buna karşılık Na'nun kehanetlerinden korkuyoruz. Yani aslında o bizi tehdit ediyor gibi...

- Bayan Hong'un köleleri olmaya itirazınız yok mu yani?

- Cinayet yoksa niye kaygılanalım? Bu kadın bizi o kadar rahatlattı ki.

- Maskeler sayesinde mi? Bana biraz bundan sözedin, Bayan Hong'a bakılırsa maske fikrini ona siz vermişsiniz.

- Hayır, benim bunda bir katkım yok.

- Niçin maske takıyordunuz?

- Çocuklar seviyor.

- Maskeleri evvelce de sever miydiniz?

- Ben mi?! Maskeleri sevmek mi..? Hayır.

Hiç!

Chang'ın yalanlaması abartılıydı. Müfettiş bunu fark etti, sonra yeniden sorguya geçti.

- Demek sevmiyordunuz... o halde maskelerden nefret ediyordunuz...

- Nefret mi ediyordum? Hayır. Hiç etmiyordum.

- Evet evet, nefret ettiğiniz oldu.

- Hayır, etmedim diyorum.

Müfettiş kendine güvenli bir tonda, ağır ağır konuştu:

- İyi düşünün. Na Uhyon'un içinizden geçenleri okumasını ister miydiniz? Çok yardımsever bir adam...

Chang bir an zihnini yokladı, sonra düşünceli düşünceli, gerçeği açıkladı:

- Ah, çok uzun zaman önce yaşadığım bir şeyleri hatırlıyorum.

- Nedir?

- Küçükken, annem maskelere bayılırdı.

- Anneniz mi? Nasıl?

- Evlendikten iki yıl sonra dul kalmıştı. Beni büyütürken on yıldan fazla, yalnız

yaşamaya katlandı.

- Maskeleri neden seviyordu?

- Akşam yemeğinden sonra gazete kağıtlarına garip şekiller çizip maskeler yapar, sonra bunları takıp gece karanlığında köyün sokaklarına çıkardı. Sonradan öğrendim, insanları korkutuyormuş. Gündüzleri köylülere çok kibar davranırdı. Ama gece çöktü mü kendini bu tür bir güldürüye adardı. Ona kızmazlardı, çünkü hemen ertesi gün yeniden müthiş kibar ve ölçülü olurdu. Davranışları köy halkının gözünde bir bilmeceydi. Ama bir gün onun sırrını çözdüm.

- Sırrını mı?

- Kağıttan bir maske taktığında annem değişiyordu.

- Nasıl yani..?

- Ayışığının bol olduğu bir sonbahar gecesi annemin yine evde olmadığını fark ettim. Çıktım, mehtap vardı, bahçeyi çevreleyen çiti aştım. Evimiz dağın karşısında, köyün girişindeydi. Köye doğru yürüyeceğim sırada annemin yaklaştığını fark

ettim. Hemen sinip gizlendim ve onun geçmesini bekledim. Annem yolu, bu vakte kadar tasarladığım gibi neşeyle ve hızlı hızlı değil, müthiş yorgun ve yılgın adımlarla katediyordu. Yolda durdu; derin derin iç çektiğini duydum. Soluğumu tutup ayışığının vurduğu maskeli yüzüne diktim gözlerimi. Sonra ağladığını sandım. Bir maskenin nasıl ağladığını gördüğümü sandım... Aslında da böyleydi. Ne olursa olsun, tam adlandıramamakla birlikte, annemin sırrını o anda keşfettim. Bir çocuk yüreği için dahi çok heyecan verici yanları vardı bunun.

Chang terliyordu.

- Şu halde maskelerle ilgili hatıranız o kadar yürek burkan cinsten değil..?

- Ama neşeli de değil. Annem bu oyundan bıktığı zaman yeniden evlenmek için beni terk etti. Olumlu ya da olumsuz, bu hatıranın kırtasiyeci dükkânında maske satmamla ilgisi yok.

- Maskelerle ilgili kötü hatıralarınız olsaydı maske satmak istemezdiniz; hele

birini yüzünüze takıp...

- Ah, bu...

- Tamam. Annenizin maskesi sadece kendini değil sizi de garip bir şekilde etkilemiş herhalde. Belki de hep bu dönemden bir şeyleri arıyorsunuz.

- Nasıl isterseniz öyle düşünün. Bu suç mudur?

- Sizi suçlamıyorum. Sadece maske hikâyesini anlamaya çalışıyorum.

- Öyleyse size söyleyebileceğim her şeyi söyledim.

Chang sandalyesinden kalktı ve müfettişe baktı. Müfettiş onun gitmesine izin verdi, sonra Na Uhyon'u çağırdı.

Olay önemini kaybetmişti. Cinayet yoktu. Tanıkların ifadesi hiçbir açıklık getirmiyordu; mağdur da şikâyette bulunmadığına göre onları rahatsız etmenin gereği yoktu. Soruşturma bir kehanete dayandırılamazdı. Müfettiş, olayla ilgili dosyayı kapatıp kapatmamaya karar veremediği için kendini gülünç duruma düşmüş hissediyordu. Görünmez ve sözle anlatılamaz

bir cinayetin kokusu olayın bir yerlerine sinmişti. Müfettiş, merakının kendini görev sınırlarının ötesine sürüklediğini hissediyordu. Ne olursa olsun şu kâhini bir görmeliydi.

Zihni karışmıştı; olayı bir kez daha baştan aldı.

- Dün akşam olacakları nasıl sezdiniz?

- Size bahsettim, kehanetlerimi herkes bilir.

- Duydum. Ama bu yetenek nereden geliyor? Ne iş yapıyordunuz daha önce?

- Birkaç roman yazdım, ama yazarlığa devam etmedim.

- Neden bıraktınız?

- Anlattığım hikâyelerin hepsi gerçekleşiyordu.

- Yani romanlarınızın içinde de kehanetlerde mi bulunuyordunuz?

- Öyle denebilir.

- Peki, taş koleksiyonu yaptığınız, sık sık taş toplamaya çıktığınız söyleniyor. Taşlarla kehanetleriniz arasında bir ilişki var mı?

- Bu pek isabetli bir varsayım değil.

- Bütün o taşları, sadece sevdiğiniz için mi topluyorsunuz?

- Taşları sevmemiş olanlar anlayamaz, ama onları sevenler, zamanın taşların içinde işlediğini hissederler. Yani sonsuzluğun... Değişmeyen hakikattir. Taş, hayatın bir tür hakikatidir.

- Taşlar yaşıyor mu yani?

- Gözünüzden kaçmış bir noktayı yakalamaya çalışır gibi yapmayın. İçinde hissetmeyen bilmez bunu.

- Ben sadece kehanetlerinizin seyrini anlamaya çalışıyorum.

- Bunu da anlayamazsınız. Kehanet anlatılamaz. Çünkü ben bir iddia ortaya attığımda bunun kehanet olduğunu söylemiyorum ki.

- Bana kalırsa anlatılır, anlatabilirsiniz pekâlâ.

- Ben dürüst olmaya çalışıyorum. Dürüstlük de anlatılamaz.

- Kendinize çok güveniyorsunuz. Ama dün gece yanıldınız. Olacak dediğiniz ci-

nayet olmadı. Bayan Hong'un cinayet işleyeceğini söylediniz, ama insanlar daha çok U Dokju'nun böyle bir şey yapmasından korktular. Bu bakımdan da yanıldınız.

- U Dokju cinayet işlese de bu, Bayan Hong'u temize çıkarmaz ki.

- Ama U Dokju onu öldürebilirdi.

- Bayan Hong'u uyardığım konu da tam anlamıyla buydu. O anladı. Bu sayede felâketi önleyebildi. Ama U Dokju zaten onu öldüremezdi.

- O niye?

- Halen Bayan Hong'un kölesi olmuş durumda da ondan.

- O vakit Bayan Hong mu U Dokju'yu öldürecekti?

- Hayır. İtaatkâr bir kölesini öldüren efendi görülmüş mü?

- Öyleyse nedir? Kim kimi öldürecekti? Yoksa şimdilik siz de mi bilmiyorsunuz?

- Şöyle diyelim: Bir kral hiçbir zaman elini kana bulamaz.

- Öyleyse kurban kim olacak?

- Onu Bayan Hong'a sorun. Kararı o verecek.

- Peki siz bu cinayetin ille de işleneceğini mi düşünüyorsunuz?

- Bayan Hong'un kraliçelik sevdası sürdükçe evet.

- Ya insanların buna bir itirazı yoksa? Bayan Hong'un kendilerini rahatlattığını, kölesi olmaktan gocunmayacaklarını söylüyorlar.

- ...

- Onlar sadece sizin cinayetle ilgili kehanetinizden korktular. Bayan Hong'un hepinizi tam mânâsıyla köleleştirdiğini ispat etmek için cinayet işleyeceğini söylediniz. Cinayet başlıbaşına bir amaç değil midir? İnsanlar korkar bundan. Ama eğer herkes kölelikten memnunsa kehanetinizin dayanağı kalmaz ki. Cinayetle bir şeyler ispat etmenin gereği ne o zaman?

- Hayır, aksine, Bayan Hong bu ispata her zaman ihtiyaç duyacaktır.

- İnsanlar yanıldığınıza tanık oldular, şüphesiz artık korkmayacaklar.

- Ama cinayet olacak.

- Bunu siz istiyorsunuz.

- Eninde sonunda kraliçe olacak.

- Olacağından bu kadar eminseniz, engellemenin bir yolunu da biliyorsunuzdur.

- Cinayet işleneceğini biliyorum, hepsi bu.

- Sanki gerçekten cinayet işlenmesini ister gibisiniz.

- İsteyeyim istemeyeyim, olacak.

- Yahu, tam bir deli saçmasına bulaştım be!

Müfettiş Kang güçsüz düşmüştü. Böyle yakındıktan sonra dalgın dalgın Na Uhyon'a bakmakla yetindi. Ama Na Uhyon'un ruh hali farklıydı.

- Bana inanın ya da inanmayın, *Arılar Kraliçesi*'nde dönenler sadece oyun olmaktan çıktı.

Sonra birden, ağır ağır, uyarıcı bir edâyla ekledi:

- Artık orada her şey mümkündür.

Müfettiş bir kere daha sordu:

- Sahiden mi? Ne mümkünmüş orada?

Ayrıca niçin her lafın başında Anılar Kraliçesi'nden sözediyorsunuz? Neymiş bu *Anılar Kraliçesi*?

- *Anılar Kraliçesi* Bayan Hong'un kraliçe olmak istediği ve müşterilerin maskeyle içki içtikleri yerin adı.

- Nedir bu maskeler? Dönüp dolaşıp karşıma çıkarıyorsunuz bunları.

- Diyelim ki maske içgüdümüzden kaynaklanan arzularımızı dışavurmamızı normalleştiren bir alışkanlık. Meselâ Batı'da ya da bizdeki maskeli balolar... Maske bazı kötü arzuların dışavurulmasını kabul edilebilir kılar. İşte burada sinsi bir bilgelik var.

- Garson kızların etekleri maskeler sayesinde mi bu kadar kısaldı? Don da giymiyorlar, utanmıyorlar mı?

- E, maske yüzlerini gizliyor, gerçek kimliklerini gizliyor.

- Geride hatıra kalmasına da meydan vermiyor galiba. Maske taktığınız zamanlar neler olup bittiğinden sözetmekten niçin kaçınıyorsunuz?

- Çünkü hatırlamak istemiyor kimse. Bu bizi çok rahatlatıyor.

- Ama yine de hatırlıyorsunuz, öyle değil mi?

- Bunu maske takarsanız anlayabilirsiniz. Herkese kendi maskesini taktırın, böylece konuşturabilirsiniz onları.

- Siz de mi maske takmamı öğütlüyorsunuz? O şeytan maskelerinden mi takayım bir de?

- Bu şeytan oyunlarının anlamını o vakit kavrayabilirsiniz.

6

Bayan Hong artık Müfettiş Kang'dan çekinmiyordu. Ondan sakınmasına gerek kalmamıştı. Müfettiş cinayet işleneceğine ihtimal vermiyordu. Hattâ bir süre sonra *Anılar Kraliçesi*'nin örnek bir müdavimi olmuştu.

- Gerçekten anlamıyorum. Başlangıçta söylediklerinize inanmadım. Ama ayağım bu kadar alıştığına göre bir şekilde büyüledi beni bu *Anılar Kraliçesi*. Bayan Hong büyü yaptı bana.

Müfettiş Kang, müsait zaman bulur bulmaz *Anılar Kraliçesi*'ne damlıyordu. O da

ötekiler gibi maskeyle oturup içiyordu. Maskeyi ilk takışı, Bayan Hong'la ikinci defa görüştüğü güne denk gelmişti. Bizzat bara gelip maske istemişti. Bayan Hong'un da maske takmasını istedikten sonra onu sorgulamaya başladı. Bayan Hong kafasındakileri dürüstçe anlatmıştı, müfettiş de ona defalarca hak vermişti.

- Belki de. U'nun patlamasını bekliyordum şüphesiz. Ama o darbelere inatla dayanıyordu. Korkuyla karışık bir sabırsızlıktan neredeyse ben delirecektim.

Kang, U'yu ve öteki tanıkları da bu şekilde dinledi. U Dokju, olay sırasındaki duygularını hatırlarken büyülenmiş gibiydi:

- Ölmeden önce onu öldürürdüm mutlaka... Ölümün eşiğine dayanmıştım. Tam hatırlamıyorum aslında. Ama... beni öldürmek isteyen Bayan Hong değildi, öyle hissettim.

Müfettiş gittikten sonra, Bayan Hong söylediklerine pişman olmuştu. Maskelerin kahrolası büyülü gücü yüzünden, kesin-

likle söylememesi gereken şeyler söylemişti. Aynı durum U Dokju için de geçerliydi.

Ama ertesi akşamdan itibaren, müfettişin yeniden geldiğini ve ötekiler gibi maskesini takıp oturup içmeye koyulduğunu büyük bir şaşkınlıkla izledi.

- Soruşturmayı bıraktınız mı?

Bayan Hong güvensizliğinden sıyrılamıyordu. Müfettiş ise oldukça sâkindi.

- Devam edebilirim. Eğer Bayan Hong istiyorsa onu bir kez daha çağırıp sorular sorabilirim. Ama şu ana kadar öğrendiğim bana yeter. Aslında olay hakikaten pek açık değil. Dün sizi dinlerken, her şey anlaşılır görünüyordu. Ama büroma döndükten sonra kafamda yine her şey birbirine karıştı; bütün ihtimaller geçerliydi. Ben de maskemi takıp içki içmeyi yeğledim.

Maskeli akşam fasıllarına deney niyetine başlayan müfettişin öbür müdavimlerden farkı kalmamıştı. Patronu her görüşünde, kendindeki değişmeyi anlayamadığını belirtiyor, hiçbir yere varmayan şikâyetlerini

sıralıyordu.

- Anlamıyorum. Kesinlikle anlamıyorum. Bayan Hong beni büyüledi. Ama önemli değil. Böylesi hoşuma gidiyor.

Bir gece Bayan Hong, U Dokju üzerindeki mutlak iktidarını müfettişin önünde çok daha ihtişamlı bir gösteriyle sergiledi. Turuncu bir ışığın ağır ağır dalgalandığı loş barda U Dokju'nun yüzüne korkutucu bir şiddetle vurdu. U bu darbeye de müthiş bir sessizlik içersinde katlandı. Sahneyi izleyen müfettişin bakışlarında, bir an, kendinin bile anlayamadığı garip bir hayranlık ve heyecan ifadesi belirdi.

Bayan Hong'un ondan korkmasına gerek yoktu artık. Müfettişi kibarca yatıştırdı.

- Bilmediğiniz çok şey var, Bay Kang. Bizimki gibi bir hayat kolay değildir. Nezih bir ortamda içmeyi siz de istiyorsunuz, değil mi Bay Kang?

Müfettiş Kang ona heyecanla teşekkür etti.

- Tabiî, tabiî. Eksik olmayın, sizi görünce kendimi daha iyi hissediyorum.

Kang, *Anılar Kraliçesi*'nin kendine özgü âdetlerinden pervâsızca yararlanıyordu. Bayan Hong durumdan pek hoşnuttu. Kang'ın geçirdiği değişim öbür akşamcıları da etkiledi. Onun tavrı öteki müşterilerin güvenlik hissini güçlendirdi. Burada cinayet işlenmeyeceği açıktı; Müfettiş Kang bizzat bunun kanıtıydı. Kang'ın bardaki varlığı Na Uhyon'un kehanetinin doğrulanmayacağının açık bir göstergesiydi. Kimse korkmuyordu artık. Zaten o günlerde cinayet olmadığı gibi, insanların korkmasına yolaçacak herhangi bir belirti de görülmedi.

- Dikkat, dikkat et!..

Bayan Hong enerjik hareketlerle kamçısını sallayarak tüketimi teşvik ediyordu. Sıcaklar başlamıştı ama o uzun çizmelerini giyiyordu, eteği de kısa ve parlaktı. Şeytan maskesinden çevreye giderek daha ezici bir otorite ifadesi yayılıyordu. Na Uhyon'un kehanetleriyle alay edilir olmuştu.

Ama Bayan Hong hâlâ kaygılıydı. Na'yla bakışları karşılaştığında kendini kötü his-

sediyordu. Oysa Na bütün prestijini kaybetmişti. Kehanetleri garson kızların merakını uyandırmıyor, müfettişi kaygılandırmıyordu. Bayan Hong U'yu kırbaçlamayı da gereksiz buluyordu artık.

- Dikkat et, dikkat!

Kamçısını rastgele sallayan Bayan Hong'un zihninden bazen kaygı verici düşünceler geçmiyor değildi. Böyle anlarda başını öne eğiyor, kırbacını kendi avuç içinde şaklatıyordu. Endişesini ifade etme biçimi buydu. Yalnız, bu ifade biçimine gitgide daha sık başvurmaya başlamıştı.

Bir gün, alışılageldiği üzre kırbacını elinde şaklatarak salonda dolaşırken, karşıdaki masadan gelen beklenmedik bir ses onun olduğu yerde durmasına yolaçtı.

- Ne düşünüyorsunuz böyle kara kara?

Bu, U Dokju'nun ayı maskesiydi. Patronla birden neredeyse senli benli oluvermişti. Oysa U çoğu kez Bayan Hong'dan uzakta, masasında tek başına içerdi. U Dokju öteki müşteriler gibi davranma yürekliliğini göstermişti o gece.

- Hâlâ endişeli misiniz? Rahatlayın artık. Siz bizim kraliçemizsiniz, biz de sizin köleleriniz. Değil mi hanımlar beyler?

U, bakışlarını salonda gezdirerek haykırdığında içenler alkışlarla ve bağıra çağıra cevap verdiler.

En ilginci Bayan Hong'un tavrıydı. U ile müşterilerin haykırışlarına doğrudan hiçbir tepki göstermedi. Salona tedbirli bir bakış fırlattıktan sonra kasaya yöneldi. Ağzından tek cümle kaçtı:

- Ne kadar kabalaştılar.

Rahatsızdı. Kendini aşağılanmış hissediyordu. Onu ilk kez kraliçe olarak adlandırmışlardı, ama bu onu çok rahatsız etmişti. Gerçekten kraliçe olmak istiyor muydu? Şimdi, bu sıfatla çağırıldığında, kendini tahtından indirilmiş hissediyordu, müşterilerin, otoritesinden kurtulmayı düşlediklerine inanıvermişti, bir bozgun duygusuna yenik düşmek üzereydi.

Ona yapılan, bir aşağılama olduğu kadar

meydan okumaydı da.

O gece Bayan Hong uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaparak U ile yattı. U'nun bugünlerde ne havalarda olduğunu öğrenmek istiyordu.

Karşılaştığı manzara tasavvur edebileceğinin ötesindeydi: U Dokju'daki değişiklik muazzamdı. Başlangıçta hep o U'ya arzularını dayatmış, U Dokju, aldığı buyruklara göre, sabırla beş-altı değişik erkeği oynamıştı. Oysa şimdi durum tamamen tersine dönmüştü.

- Kraliçeme sarılıyorum.

Ama Bayan Hong'a egemen olmaya çalışıyordu.

- Başka bir kadın olmayı deneyin. Değişik roller yaparsanız daha büyük zevk alacağız:

U, kendine daha iyi hizmet etsin diye Bayan Hong'a beş-altı değişik kadının yerine geçmesini buyurmuştu.

Sonunda Bayan Hong yeniden meşin kırbacını akıl edebildi. Ertesi günden itibarın U'nun yüzüne çok daha şiddetli ve

her zamankinden daha acımasızca vurdu. U kısa zamanda yeniden bildik uysal ve sadık delikanlı oldu. Ama Bayan Hong onu kırbaçlamaktan geri durmadı.

- Dikkat et! Na Uhyon'un kehanetini hatırla!

Bu kehaneti U'ya her fırsatta hatırlatmayı alışkanlık edinmişti. Tehditkâr bir tonda sunu söyleyip durmaktan çekinmiyordu.

- Na'nın ne dediğini unutmadın, değil mi? Seni öldürecekmişim. O zaman kendini nasıl hissedeceksin bakalım. Sırf Na'nın kehanetleri hep doğru çıkıyor diye sebepsiz yere seni öldürebileceğime inanmıyorsun değil mi?

Bayan Hong U'yu bu şekilde kızıştırmaya çalışıyordu. Aslında, hissettirmeden, U'nun dikkatini Na Uhyon üzerinde toplamasını sağlamayı amaçlıyordu; kendi derdinden kurtulmak için.

- Senin için çok kaygılanıyorum. Na'nın kehanetleri uğursuzdur. Dediği gibi, cinayet olabilir hakikaten. Ama katil kesinlikle ben olmayacağım. Gözünü sana dik-

miş olan, başkası. Na Uhyon'un ta kendisi. Cinayet kehanetinde bulunan da o değil mi?

U Dokju, öfkeli bir hayvan gibi, hiç ses çıkarmadan kafasını sallıyordu. Ama korktuğu kesindi.

- Mümkün değil! Kılıma dokunmaya kalkarsa benden önce cehennemi boylar.

- Umarım öyle olur. Ama bu adamın uğursuz bir yanı var. Kehanetleri ve zekâsı da uğursuz. Sana bir zarar vermeyi aklına koyduysa kimse ona engel olamaz. Ama dertlenme, seni ortada bırakmam.

Böylelikle Bayan Hong, U Dokju'yu kırbacıyla güzelce terbiye ederken, U'nun aklına da Na Uhyon'u sokuyordu. Ama bütün çabasına rağmen kendi endişelerinden kurtulmayı başaramıyordu.

Bayan Hong nihayet bir gece, endişesinin kaynağına ulaştı. Her zamanki gibi salonda dolaşırken, birilerinin bütün hareketlerini izlediği hissine kapıldı. Birden durdu, kır-

bacıyla avcuna vurarak çevresinde bakındı. Yanılmamıştı. Karanlık bir köşede bir maskenin ona dikilmiş gözlerini fark etti. Bu, Na Uhyon'du. Bakışları zehirli bir yılanınki gibi, o kadar küstah ve tahrik ediciydi ki, Bayan Hong tepeden tırnağa ürperdi.

- Kesinlikle o!

Hemen kendini topladı, ağır ağır ona doğru ilerledi. Na Uhyon da bakışlarını kadından ayırmıyordu. Dikkatle bakılırsa, Na Uhyon'un gözlerinden, Bayan Hong'a karşı ya zor zaptedilen bir kinin ya derin bir umutsuzluk ve yakarışın yolaçtığı tehlikeli kıvılcımların saçıldığı fark edilebilirdi. Bayan Hong fısıldadı:

- Senin yüzünden epey canım sıkıldı. Ama şimdi senin de işin bitti!

Bayan Hong, belli belirsiz bir gülümsemeyle, Na'nın gözlerinin içine dik dik bakarak durdu. Uhyon da gözlerini ondan ayırmadı. Bayan Hong birden beklenmedik bir yakınlık hissetti.

- Bay Na, kehanetinizin doğru çıkacağına hâlâ inanıyor musunuz?

Uhyon'un bakışları biraz canlandı. Cevabı, Bayan Hong için şaşırtıcı olmanın da ötesindeydi. Başıyla 'evet' işareti yaptı.

- Ama nasıl? Kehanetiniz fos çıktı. Cinayet falan olmayacak.

Uhyon gözlerini ondan ayırmadan,

- Hemen değil, ama olacak, dedi.

Bu bakış Bayan Hong'un başını döndürüyordu. Dişlerinin arasından karşılık verdi:

- Evet, henüz dünyanın sonu gelmedi. Cinayet olsaydı kehanetinizi yeniden gözden geçirmeniz gerekecekti.

Uhyon bakışlarıyla soru sorar gibiydi.

- Gerçek kehanetinizi açıklamadınız. Cinayet işleyeceğimi söylediniz, ama istediğiniz bu değildi. Tersine, benim bir cinayete kurban gitmemi istiyorsunuz. Biliyorum. U'yu kışkırtarak benden kurtulmaya çalışmıyor musunuz?

- Sizden niçin kurtulmak isteyeyim?

- Barın kraliçesi olmama en çok karşı çıkan sizdiniz.

- Ben mi?

- Kehanetinizi değiştirme zamanı geldi. Ne istediğinizi açıkça söyleyin.

- Hakikaten kehanetimi değiştirmemi mi istiyorsunuz?

- Bayan Hong soğukkanlılığını yitirdi.

- Cinayet işlemeyeceğime göre!

- Değiştirirsem, bundan pişmanlık duyacak ilk kişi siz olursunuz, o zaman daha da çok endişelenmeye başlarsınız.

- Kehanetinizin ne anlama geldiği mâlûm.

- Siz her zaman kraliçe olmak isteyeceksiniz.

- Hiçbir durumda cinayet işlemeyeceğim. Sizin istediğinizi yapmayacağım.

- Herkesin size hizmet etmesi için kraliçe olduğunuzu ispat etmeniz gerekir. İspat olmazsa her zaman ihanet edilebilecektir.

Na Uhyon bu sözleri, kendi ölümünü seyreden birinin acı dolu edâsıyla söylemişti. Ardından öyle bir gülümsedi ki Bayan Hong ürperdi.

- Kehanetimi değiştirebilirim. Ama bunu isteyeceğinizi kesinlikle sanmam. Keha-

netim şimdiki haliyle kalırsa, cinayet işlenecek ve siz kraliçe olacaksınız.

Sessizlikte bakışlar birbirlerine meydan okudu. Acı yüklü umut ile göze görünmez bir mücadele karşılıklı geçiyor, birbirlerinin yerini alıyor, kapışıyorlardı. Patron, şimdi Na'nın bakışlarında tuhaf bir yakınlığı okuyabiliyordu.

7

Na Uhyon, Bayan Hong kraliçe olma isteğini belli ettiğinden beri, engelleyemediği bir kedere gömülmüştü. Bayan Hong'sa önlenemez isteğini artık gizlemiyordu. Uhyon aldığı karardan ötürü pişman değildi. Elinden bir şey gelmiyordu, o da pişmanlık duymuyordu. Başka çıkış yolu kalmamıştı zaten. Anlaşılmaz bir piyangonun sonucuna katlanmak zorundaydılar. Na Uhyon bilemiyordu, belki de kehaneti kendi başına olayların akışını etkiliyordu. Kendinden istenen sadece bir kanıttı. Bu kanıtı sağlamak için ve ola-

cakları beklerken de Bayan Hong'la işbirliği kaçınılmaz hale gelmişti. Kadının böyle bir işbirliğine girmesinden ötürü gönül borcu duyduğunu inkâr edemezdi Na. Böylece Bayan Hong da, Na'nın kehanetini değiştirmeyeceğini esas alarak her şeyi buna göre ayarladı. Çünkü patronun da bir kanıta ihtiyacı vardı.

Kendini toplayan Bayan Hong, birtakım kötü olaylar yaşanmasına sadece kendinin sebep olmadığından artık emindi. Olayların böyle gelişmesine izin veren herkesin payı büyüktü. Ne olursa olsun, üstlendiği rolün hakkını vermeliydi. Salonda, işini yapmadan önce dans eden bir cellat gibi dolaşarak bol bol kırbaç şaklattı.

- Şu adamın kehanetlerine dikkat edin. Birilerine zarar vermek hoşuna gidiyor. Şimdi de hedefi U. Bu durumda onu asıl dert edinmesi gereken ben değilim herhalde.

Kırbacını U Dokju'nun burnunun dibinde sallayarak, oğlanın etrafında dönüp duruyordu. Neler mırıldandığını tahmin

etmek zor değildi. Deri çizmeleri, metalik renkli eteği ve uzun bacaklarıyla karşı çıkılamaz bir otoritenin vücut bulmasıydı.

Müdavimler her zaman olduğu gibi, ondan sakınmıyorlardı. Rahat ve neşeli görünüyorlardı. Tehlikenin görünür belirtilerine rastlamayınca hemen şen şakrak yaşantılarına dönen insanlardı. Cinayeti bütünüyle unuttular.

Na Uhyon kehaneti kesti. Bu insanlar için değmezdi. Onlar ispat peşindeydi. Ama Na Uhyon artık geri adım atamazdı. Görevi zor ve acı görünüyordu ona. Kendini korkunç yalnız hissediyordu. Bir kâhinin yalnızlığının ne anlama geldiğini öğrenmiş gibiydi. İnsanlar artık onun kehanetlerine inanmıyorlardı; bunların gerçeğe dönüşmesini sağlayacak kimse yoktu artık. Önünde tek yol vardı: kendi kehanetini gerçekleştirmek.

Yine de ondan daha kötü durumda bulunanlar vardı herhalde. Bazı kâhinler, belki, kehanetlerini açıklayamıyorlardı bile. Şu halde Na bahtsız bir kâhin sayıl-

mazdı. Onun bu kadar yalnız kalmasına yolaçan, kehanette bulunma tarzıydı.

Hakikati korumak için hakikatin aksine kehanette bulunanlar da vardı. Bunlar, yetenek ve zekâlarını kanıtlayamayan, çok daha yalnız ve mutsuz kâhinlerdi. Böyle bir trajik kaderin kurbanı olarak, kaç kâhin, yalnız başına unutulduğu köşede ölüp gitmişti.

Uhyon şu bilgelik saçan kâhinlerden değildi. Zeki bir kâhin de değildi ve zeki kâhinlerin çok zaman yaptığı gibi, bile bile ters kehanetlerde bulunmamıştı. Kâhin adının kendinden sonra yaşamasına da meraklı değildi. Sadece dürüst olmaya çalışıyordu. Yalnızlığı buradan kaynaklanıyordu.

Ve artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kehaneti gerçekleştirmesi gereken, kâhin olamazdı. Ve Bayan Hong, Na'nın etrafında dolanarak bekliyordu.

- Dikkat! Dikkat!..

Na Uhyon, elinden başka bir şey gelmediği için, acı çekmesine rağmen şu kadarını

yapabildi. Koleksiyonundaki taşları tek tek bara getirdi. Hiçbir pişmanlık duymaksızın, acısından giderek kurtuluyormuşçasına, bunları müdavimlere dağıttı.

- Bu, Chong Yang yöresinin mor taşıdır. Özel bir biçimi yoktur. Ama genellikle bir şeye benzeyen taş düşük kalitelidir. Taşın kendi biçimi olması gerek. Başka nesnelere benzeyen taşlar kendi biçimlerini yitirmişlerdir.

Taşları verirken kısa açıklamalar yapıyordu. Bu yolla acısını kademe kademe azaltıyor gibiydi.

- Bu taşın rengi kendine özgüdür. Onu üç yıl bahçede bıraktım, ama hiç değişmedi. Yüzbinlerce yıl koruduğu rengin üç-dört yıl içinde yağmurdan, rüzgârdan etkileneceğini sanmanın aptallık olduğunu anladım. Bir taş, rengi ne olursa olsun, insanların bakışlarına boyun eğmez. Rengi ona aittir.

Anılar Kraliçesi müdavimleri, Na'nın, kimseye göstermediği, canı kadar sevdiği taşlarını dağıttığını anlamadılar. Na Uhyon,

- Vermeyi öğrenmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar sadece aldım. Şimdi verme sırası bende, dedi.

Komşularının hepsi bir-iki taş aldılar. İsteseler üç-dört tane de edinebilirlerdi. Garsonlar, kızlar, eczacı, elektrikli cihazlar mağazasından Han, kırtasiyeci Chang... Na taşları hepsine içi sızlamadan dağıttı.

Bir gün Na Uhyon son taşını Arılar Kraliçesi'ne getirdi ve onu Bayan Hong'a verirken şöyle dedi:

- Bu son taşım. Ve hayatımın taşı. Bir koleksiyoncunun sadece bir kere bulabileceği cinsten bir taş. Demek ki, en değerlisi. Koleksiyoncunun derin sevgisini barındırıyor. Onu yaklaşık iki yıl önce, yazın en sıcak günlerinde, bir hafta aradıktan sonra Taebaek dağlarının zirvesine yakın bir yerde buldum ve sırtıma alıp getirdim. Bu sonuncu taşım ve bunu size hediye ediyorum.

Bunları söyledikten sonra hayatı boyunca birikmiş bütün borçlarını ödemiş gibi rahatladı. Bayan Hong cevap vermedi. U-

zaklardan baktı ona. Sonra anladığını belirtmek için başını salladı.

Aynı gece Bayan Hong, U Dokju'yu oteldeki odasından çağırttı. Ona sert bir tonda emrini bildirdi:

- Benden ayrılıyorsun!

Nedenini kısaca açıkladı:

- Yarından itibaren Na Uhyon'la birlikte olacağım.

U Dokju hiçbir şey söylemedi. Bayan Hong kararını daha önce vermişti belli ki, bu yüzden U, duydukları hiç hoşuna gitmemiş olduğu halde duruma razı göründü. En azından, tek soru sormadı. Onun tavrına kızan Bayan Hong ekledi:

- Bu son gecemiz demektir. Anladın mı? Yarından itibaren beni bir daha arama. *Arılar Kraliçesi*'ne de bir daha adım atmazsan iyi olur.

U Dokju tepki göstermedi. Bayan Hong da başka laf etmedi. Bir bakıma, aralarında ne olup biteceği önceden belirlenmiş gi-

biydi.

Ertesi akşam U Dokju her zamanki gibi bardaydı. Bayan Hong bunu bekliyordu ve ona dokunmadı. Alışkanlık üzre kırbacını birkaç defa salladı, masaların arasında dalgın dalgın dolaştı. U'yla ilgilenmedi.

Bayan Hong'un sabırsızlıkla bir şeyler beklediği belli oluyordu. Çünkü salonda dolaşırken gözlerini giriş kapısından ayırmıyordu. Nihayet, anî bir içsel uyarı almış gibi, birden U Dokju'yu kasaya çağırdı. Kırbacıyla onun yüzüne vurarak emretti:

- Defol!

U tepki göstermedi. O hantal koca hayvan, tek kelime etmeden vuruşlara katlanıyordu. Maskesinin altından Bayan Hong'un gözleri yırtıcı kıvılcımlar saçıyordu. Kırbaçlama eylemi histerikleşmeye başladı.

- Defol! Bugünden itibaren buraya gelmemeni söylemiştim.

Kırbaç vuruşlarının sonu gelmeyecek gibiydi. U Dokju'nun bakışlarında yavaş yavaş korku ifadesi seçilmeye başlandı,

işkence acımasızlaştıkça bakışları bir katilinkine benzedi.

Kırbaçlamayı şaha kaldıran küçük bir kıvılcımdı. Onun sönüp kaybolmasını engellemek için Bayan Hong dişlerini sıktı, var gücüyle vurmaya devam etti. U yine bana mısın demedi. O da dişlerini sıktı, işkenceye dayandı. Bayan Hong o küçük kıvılcımın yarattığı alevin kendini yakabilecek kadar yükseldiğini gördü. Şimdi korkuyla kıskıvrak yakalanmış olan, patrondu. O ateşin esiri olmuştu. Ama duramıyordu. Ateşi söndüremiyordu. Sonunda U Dokju'nun koca vücudunun kendine yaklaştığını gördü.

Gözlerini kapadı ve bekledi.

Bir an için hiçbir ses duyulmadı. Hiçbir şey değişmedi.

Hong gözlerini yeniden açtı ve gördü.

Na Uhyon giriş kapısının dibinde, ayaktaydı.

Sadece onun yüzünde maske yoktu.

